

Watersport. — Motorbootvaren in Nederland. — Het Concours hippique te Hoofddorp. — Wegenwee te De Lier. — De finale om den Davis Cup te Noordwijk. — De luchtlijn Amsterdam—Essen—Berlijn.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 4 (30) 13DE JAARGANG
22 Juli 1925

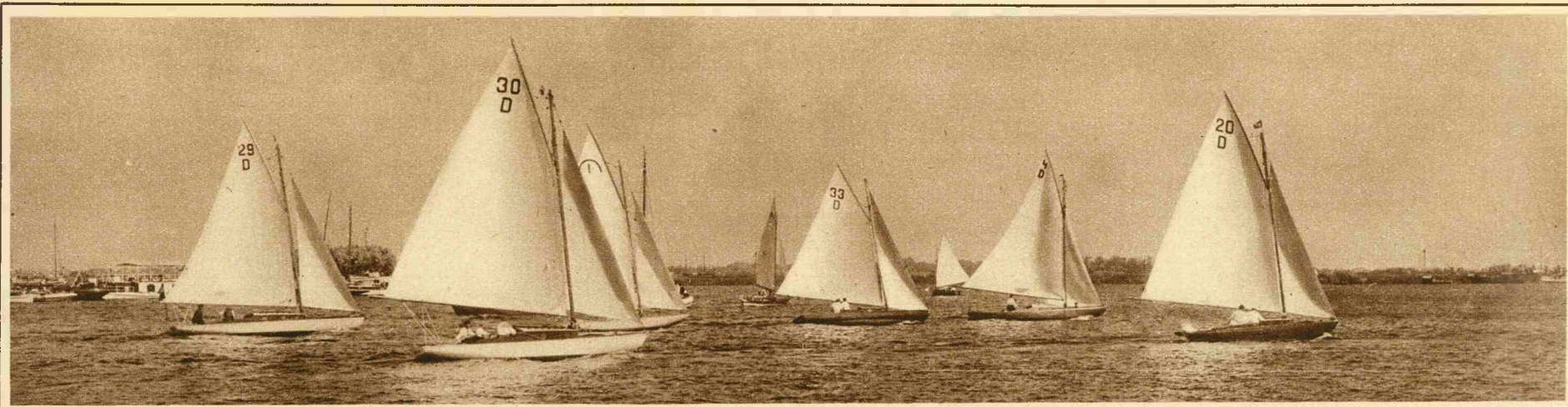
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

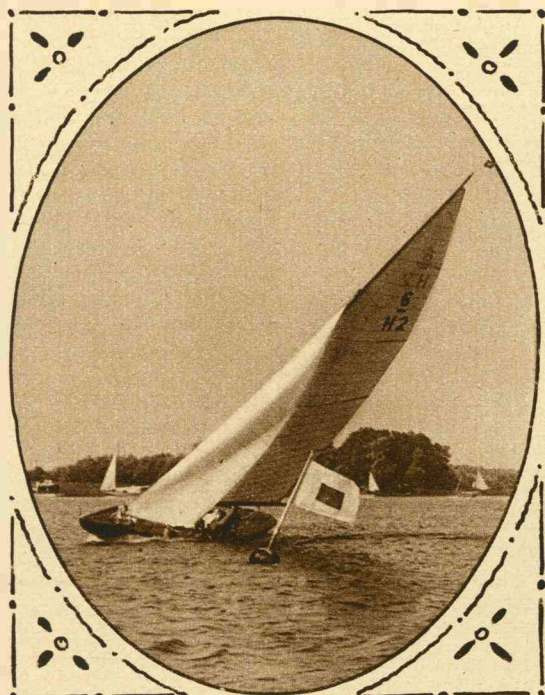
DE KAAGWEEK

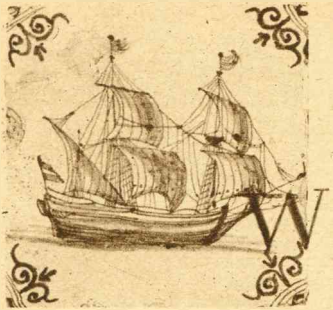
Onder begunstiging van fraai zomerweer zijn van 17—21 Juli l.l. op de Kagermeer de door de Koninkl. Zeil-, Roei- en Motorsportvereniging „De Kaag” uitgeschreven zeil- en motorbootwedstrijden gehouden. Van de Zaterdag l.l. plaats gehad hebbende zeilwedstrijden brengen wij op deze pagina een serie fraaie en interessante foto's. Hierboven, links: Een kijkje van den starttoren af. Rechts: De strijd in de zesmeterklasse.

De D-klasse tijdens den kamp.

Links: De „De Ruyter”, stuurman Mr. Carp, die den ochtendwedstrijd won. Rechts: De twaalfvoetsjollen, gestuurd door dames.

WATERSPORT

ij leven weer voor eenige maanden in dien korten, maar gezegenden tijd, die aan watersport

gewijd is. Onze jachthavens zijn op Zaterdagmiddag weer druk bezocht en alom ziet men er menschen, die druk doende zijn hun schip of scheepje vaarklaar te maken, om er zoo gauw mogelijk het ruime sop mee te kunnen kiezen. Dat zijn de sportsmen, die behalve door de watersport ook nog aangetrokken worden door de genoegens van het kampeeren en die, doordat zij des avonds niet naar de stad behoeven terug te keeren, hunne tochten zooveel verder kunnen uitstrekken.

En des Zondags ziet men op de perrons van enkele stations onzer groote steden tal van mannen met zeilpetten en jonge meisjes met witte rokken en licht gekleurde jerseys, die van af de vroegste treinen een plaatsje trachten te veroveren in een der weinige, die nog op Zondag naar onze watersportcentra loopen.

Nog slechts enkele maanden en al dat genoeg zal al weer voorbij zijn, behalve voor de enkelen, die nog gedurende de herfstmaanden in dikke jekkers gehuld met flinke wanten aan de handen, aan roer of stuurrad staan. Maar gedurende die enkele maanden zullen de zon en de buitenlucht hun nuttig werk weer gedaan hebben, door van al die menschen den levenslust en de werkkraft weer te vergroeten, wat hun bij hunne dagelijksche bezigheden nog maanden lang ten goede zal komen.

Evenals men eerst in den tegenwoordigen tijd is gaan inzien, dat „het spelen” van een kind niet alleen een bewijs is van levensvreugde of een manier om den tijd zoek te brengen, maar dat het een besliste noodzakelijkheid is, wil het kind tot een normaal gevormd mensch opgroeien, evenzo is men gaan begrijpen, dat ieder werkend mensch van tijd tot tijd het leven en zwoegen in een groote stad moet ontloopen en

Boeier. — Naar een teekening van H. Heuff.

en het waren voornamelijk de eigenaars van groote jachten, die des zomers eens het land doortrokken. Ook hier heeft de motor alles gerevolutionneerd, maar ditmaal was het eens een revolutie, die, zonder af te breken, onmiddellijk begon met opbouwen. In tegenstelling met een zeiljacht,

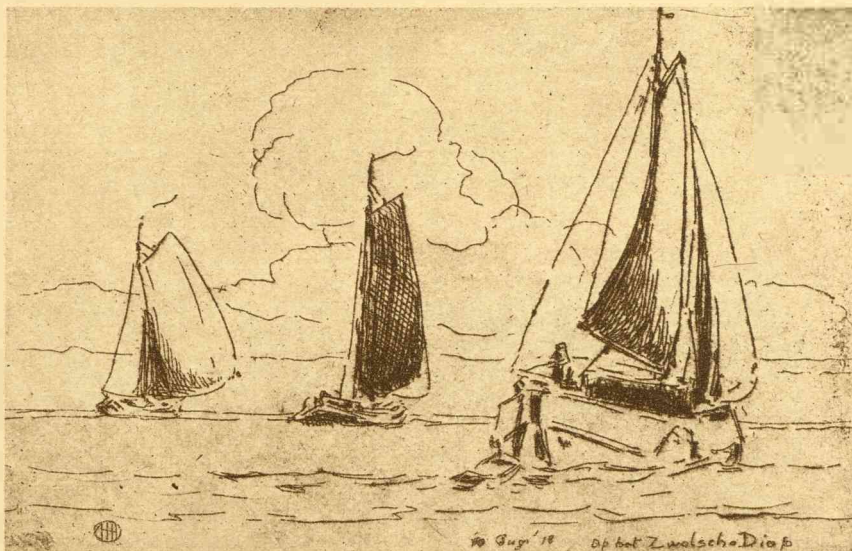
dat flink groot en naar evenredigheid kostbaar moet zijn, indien men er met meerdere personen in wil wonen, zonder zich al te zeer te moeten behelpen, kan reeds een kleine motorboot uitstekend worden ingericht voor langdurig toerisme. Het groote zeilschip vereischt een vaste, betaalde bemanning, daar de meeste eigenaars niet altijd beschikken kunnen over vrienden, die de zeilsport volkomen meester zijn, maar een motorboot, tot een lengte van 12 meter, kan zeer goed zonder schipper gevaren worden door een eigenaar, die ter zake kundig is. Hier bracht de motor dus het toerisme plotseling met een sprong vooruit. De kosten werden belangrijk lager; men reisde zonder personeel; men kon zijn reizen veel verder uitstrekken; men was niet

Op het Alkmaarder Meer bij opkomende bui.

meer afhankelijk van de windrichting en wat voor den fijnproever nog van het meeste belang was: ook de heel kleine vaartjes en kanaaltjes konden in het reisprogramma worden opgenomen.

En het zijn juist deze kleine, stille, vergeten wateren, die het allermooiste geven, wat in Nederland te zien is. De buitenlanders, die Holland „doen”, zien deze paradijsjes

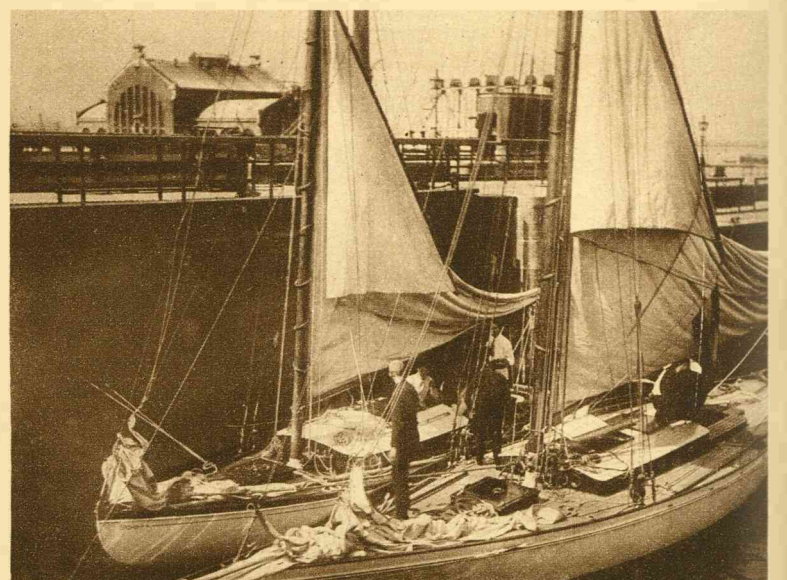
Op het Zwolsche Diep. — Naar een ets van H. Heuff.

nooit, en ook de land-toeristen per fiets of auto kunnen hen moeilijk benaderen. Het is een genot, dat speciaal voor de zeilers en roeiers en motoristen is weggelegd.

O! ik ontken niet het genot, dat er gelegen kan zijn, om met een flinken wind over de wijde meren of de Zuiderzee te zeilen, maar die sport geeft niet iets specifiek. Wanneer de kust niet meer in zicht is, kan het varen op de Zuiderzee volkomen gelijken op een tocht over de Oostzee, maar zoodra men zich bevindt op de kleine binnenwateren in ons polderland ziet ge een natuur om U heen, die iets heel speciaals heeft.

En al dat moois is pas sedert een jaar of 15 door honderden landgenooten ontdekt. Als de allereerste toeristen langs de kleine wateren kan men zeker beschouwen de z.g. Leidsche peueraars. Toen ik een dertig jaar geleden met een kleine zeilboot door Holland trok, waren het deze peueraars, die men op de onwaarschijnlijkste plaatsen tegenkwam. Het waren op hun manier landloopers, globe-trotters, nomaden, die met uiterst primitieve vaartuigen en hulpmiddelen, toerisme te water bedreven. Weinig konden wij toen denken, dat enkele tientallen jaren later honderden beter gesitueerden hun voorbeeld zouden gaan volgen en onder de bekoring zouden komen van het vrije leven in de natuur.

En thans is er bijna geen klasse in de maatschappij, die niet hare watertoeristen levert, terwijl men getracht heeft ieder soort van vaartuig voor toerisme en kampeeren bruikbaar te maken. De wherries worden voorzien van een waterdichte tent; kleine, open zeilboten worden voorzien van een voorkajuit, die in hare afmetingen spot met de stoutste verbeeldingskracht. Om ruimte te winnen worden mast en zeilen verwijderd en een buitenboordmotor zorgt voor de voortbeweging, zonder iets van de ruimte in beslag te nemen.

In de Sluizen.

Woonschepen en motorjachten worden voor de vacantiédagen gehuurd door menschen, die er vroeger niet aan gedacht zouden hebben hunne rust op het water te zoeken, maar die hun toppunt van zaligheid eertijds meenden gevonden te hebben in Scheveningen of Zandvoort aan de Zee.

Er heeft hier eene evolutie plaats gehad, die met geen goud voldoende zou kunnen worden betaald. Nieuwe takken van bedrijf zijn ontstaan, tal van scheepswerven hadden druk werk voor de watersport en het watertoerisme, handelaars in motoren en allerlei scheeps-utensiliën verdienden een behoorlijk inkomen aan menschen, die het buitenland vergaten, omdat zij hun eigen land ontdekt hadden.

Ik moest het laatste gedeelte van den vorigen zin helaas in den verleden tijd schrijven, omdat in de laatste drie jaren weer heel veel van het gewonnen terrein verloren gegaan is. Een onoordeelkundige belasting heeft hier weer veel van het mooie vernietigd, zonder den Staat een noemenswaardig bedrag in het laatje te brengen. Ettelijke onzer werven zijn geliquideerd, de jachten verkocht en de agentschappen van motoren opgeheven. Mocht de belasting verdwijnen dan zal het in ieder geval jaren duren eer de aangerichte schade weer zal zijn hersteld. Zelfs zullen vele jachten, die dan wellicht weer zullen worden besteld, uit het buitenland betrokken moeten worden, omdat zoo vele onzer jachtwerfen verdwenen zijn.

Maar één omstandigheid geeft goede hoop op de toekomst. En dat is het feit, dat de sport

met heel kleine scheepjes, die dus buiten de belasting vallen, zoo enorm is vooruit gegaan. Hieruit blijkt immers voldoende, dat de liefde voor de watersport hier volstrekt niet is verdwenen, ondanks alle maatregelen, die haar volkomen hadden kunnen uitroeien? Het aantal wherries is met honderden te tellen en ook overigens beleeft de roeisport een gulden tijd. De zeilsport heeft zich weten te verdedigen door het instellen van meerdere klassen, zooals de 12 voets-jollen en de z.g. Vrijbuiters, die alle minder zeil voeren dan de oppervlakte, die door den fiscus getroffen wordt. Uit al die zeilers zullen later weer de mannen gerecruteerd worden, die in flinke jachten over onze meren en rivieren zullen varen en die de watersport in Nederland weer de plaats zullen laten innemen, die zij een paar jaar geleden innam en te recht.

Dan zullen ook weer onze waterkampen jaarlijks tientallen jongens en meisjes bekend maken met de genoegens der watersport. En niet alleen met de genoegens, maar zij zullen ook bemerken, dat watersport en tucht zeer nauw met elkander verbonden zijn, m.a.w. dat voor een tuchteloos jongen aan boord van een schip, hoe groot of hoe klein ook, geen plaats is.

Zoo zal blijken, dat de watersport een bron van geestelijke en stoffelijke welvaart zal kunnen zijn voor heel Nederland.

T.

EEN DAGJE UIT

Meneer Dinges had een groentezaak en een Ford vrachtauto weidsch „bestel-auto” geheeten. Beiden liepen best. Meneer Dinges was dan ook zeer tevreden over den „loop” der aardsche dingen. Behalve den bestel-auto en de groentezaak bezat de heer Dinges een vrouw, twee lieve dochters en Kees, den benjamin, die thuis „liefie” en in de buurt „t kreng van Dinges” heette; smaken kunnen verschillen!

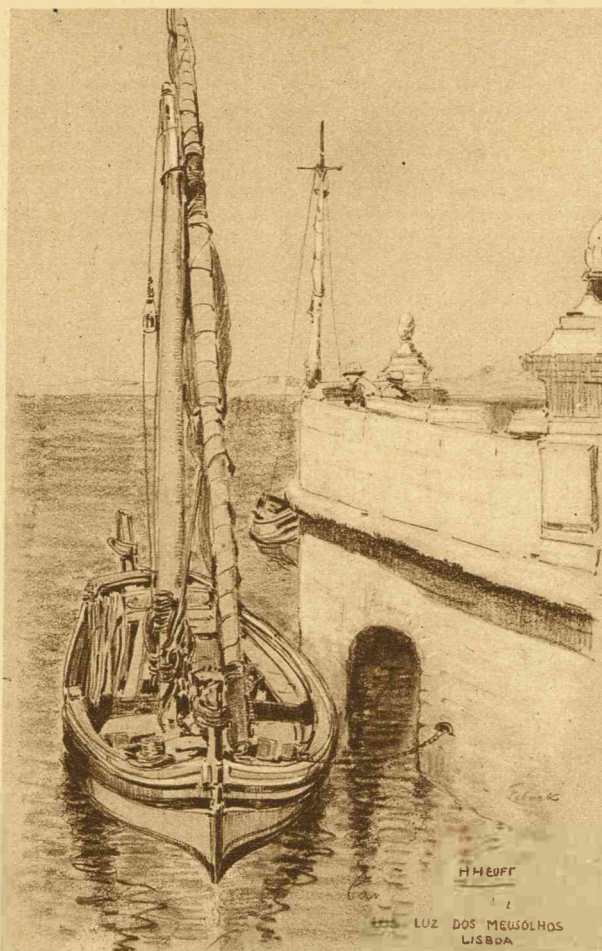
Heelemaal onbegrijpelijk echter, dat de „buurt” ’t liefie met minder welgezinde blikken beschouwde was het niet, als men bedenkt, dat de minste van zijn kwajongensstreken bestonden uit: brandende lucifers in den nek houden van gillende dienstmeisjes, — het „per ongeluk” woest in een groote modderpias stappen, als er iemand, die buitengewoon netjes aangedaan was, in de buurt liep, het binden van dooie katten aan de voordeurbel van begunstigde klanten, enz. enz. Het was verwonderlijk hoe er juist altoos een modderplas gereed lag voor de jeugdige Vandalen-voeten en waar het jongemensch de dooie katten en de sappige tabakspruimen (waarmee hij de ruggen van argelooze voorbijgangers bekogelde) vandaan tooverde, dat begreep niemand. Hijzelf wel het allerminst, vast overtuigd als hij was, juist op het geëigende oogenblik altoos datgene te zullen vinden, wat hij noodig had voor het maltraiteeren — „koejenereen” heette het in zijn straat — van zijn medeschepselen.

Zijn beide zusters waren lange broodmagere meisjes, die in eer en deugd hun eerste en hun tweede jeugd reeds gepasseerd waren.

Bets en Johanna waren eerst beiden in een dienst geweest, doch de bloei van de groentezaak mitsgaders de emancipatie der tijden bracht mede, dat zij de keuken verwisselden voor den kantoorstool. Ook heetten zij voortaan Elly en Jeanne d. w. z. buitenshuis, want Moe, door de meisjes Ma genoemd, was van den ouderwetschen stempel en moest niets van al die fratsen hebben.

„Jullie binne gewone meissies en dat blijfe jullie toch” — kon ze hoonend smalen tot woede der beide nuffen die liefst maar de vaderlijke bloemkoolen en stoofpeertjes vergaten. Vader Dinges kon tegen „de bende” niet op... z’n vinnige vrouw die altijd dadelijk zoo precies wist te zeggen waar het op stond... de twee brutale meiden, die zich schaamden over zijn eerlijken handel... terwijl ze van het geld dat hij er mee verdien- de mooi weer speelden... en eindelijk die kwa- je aap van een jongen... die rakker... die deugniet... die schavuit, waar hij gek op was en die hem dag aan dag kopzorg verschaftte...

Toen z’n dochters dan ook op een dag beslist verklaarden dat ze „uit” wilden, mopperde hij maar wat tegen voor de leus — bij voorbaat al overwonnen. — Met haar hooge verongelijken- te stem ratelde Bets

In de haven van Lissabon (Portugal).

door — van te voren alle mogelijke bezwaren verwerpende. „Iedereen gaat uit — iedereen gaat, waarom wij dan nooit erussies — waddu-nou-Moe... Ma?” verbeterde zij haastig. „Och kind, je bedoelt poe-mal!” plaagde Kees, wat hem op een oorveeg te staan kwam. Dadelijk hief hij een soort Indianen-gehuil aan en werd door Johanna bij een arm buiten de deur gezet. Uit het nauwe gangetje drongen de krij- schende kreten. Met een zucht stond Pa op.

„Hè, gadu nou effe sitte” — wreveligde Johanna — „meddu kenme nou nooit es prate... la-we nou medeen alles afspreke...”

„Spijkers mit koppe,” grappigde Bets met een onderzoek- enden blik op Pa’s norsch gezicht.

„Assewus”... begon Bets aarzelend — haar plan niet goed durvende zeggen — „assewus... naar... hm... naar Valkenburg gongen...”

„Toe maar, — dat leit nog al naast de deur!” smaalde Moe.

„Waa’r hewwe dan ’n auto?” bitste Johanna.

„En wie sel dat betale... soete liefe Gerritje...” galmde een stem uit de gang.

Pa zat verstomd... wouwe die meide met ’n vracht-auto naar Limburg — heelemaal tot Valkenburg? — ze leken wel mal, — stapel waren ze... Hulpzoekend keek hij naar Moe die recht-op met saamgeknepen lippen zat te breien

of ’r leven ’r van af hing. Nijdig pufte Pa aan het korte pijpje...

„Ik vin...” begon Bets.

Bets begon altijd met „Ik vin”... en dan hield ze het eerste halfuur niet op. „Ik vin” herhaalde Bets met eenigen nadruk...

„Me gane ’n dagje naar Zandvoort” — sneed Moe alle verdere discussies af. Een onaangenaam gevoel bekreop de meisjes; ze wisten wel, dat als Moe een duit in het zakje gooide, dat dat meestal het beslissende woord was waartegen niets viel in te brengen en waarnaar letterlijk gehandeld zou worden.

Ze zaten sprakeloos... „’n daggie — een enkel daggie naar Zandvoort... net as de armelui... wat ha-je daar nou an... moe deej et om ze te peste... ’t was effectief gemeen... wat zouwe de lui op k’ntoor wel segge...”

„La’we dan op Koninginnedag gaan, dan is de zaak toch omers dicht,” opperde vader op het plan ingaand.

„Ik vin’t ’n idioot plan” — barstte Bets oneerbiedig los „— wat hei-je nou...”

„Toch wel lolli op Koninginnedag...” peinsde Johanna, die visioenen had van vuurwerk en lampionnetjes en optochten met veel oranje...

„Och meid...!” hoonde Bets met diepe minachting voor zoo veel onstandvastigheid... „Nou...” verdedigde Johanna zwakjes haar afvalligheid... „assut fijn warm is... en dan saafes annet strand, met vuurwerk, en soo...”

„Hoeraaaaa!” gilte de zondaar uit de gang.

„Och jog, hou jij je gezicht... jij gaat omers g’neens mee!” sarde Bets.

„Stik valschert... me gane faan sonder jou... ut is f’r jou omers nie goed genoeg!” joelde het terug uit de gang.

Bets sputterde verontwaardigd door... niemand antwoordde meer... Er werd dien avond over uitgaan niet meer gesproken. Alleen zei Moe voor het naar bed gaan: „dus me gane dan met Koninginnedag naar Zandvoort.” Toen wisten de meisjes dat het zoo zijn zou.

De Koninginnedag kwam met een laag-neerhangende dreigende grauwe regenlucht. „Nnou...” zei Moe veelbe- teekenend met een blik naar buiten.

„Hè jasses... nou dat nog,” wreveligde Bets die niks geen zin in het uitstapje had. Natuurlijk hadden de meisjes ieder een nieuwe jurk moeten hebben voor de groote gebeur- tenis... Bets in het hemelsblauw met een grooten wit- batisten hoed diep over d’r oogen gedrukt, zag er met ’r witte kousen en schoenen en ’r witten strandmantel — tot ’t laatste oogenblik angstvallig weggehouden — die ze zoo nonchalant mogelijk over ’r arm hield, uit als een echt dametje.

Een beetje ongerust, keek ze naar de voorbereidselen van Moe die in ’r gewone daagsche huisjapon rond liep en stapels boterhammen smeerde en belegde. „Zou Moe... zoo...? ze dorst niks te vragen.

Vroolijk neuriënd kwam Johanna van boven.

„Ga jij in je ouwe witte?” — vroeg Bets met iets als teleurstelling in ’r stem.

„Och...” weifelde Johanna, „assut gaat regenen...”

„Niks leuk zoo...” keurde Bets af, wel wetend dat de jongere zuster toch zou eindigen met te doen wat zij verkoos.

„Zou ’t droog blijven?” weifelde Johanna reeds half bereid iets anders aan te trekken.

„Netuurlijk” — wist Bets beslist en het leek of ze gelijk

zou krijgen. Een bolle wind hield den regen tegen en toen ze in den trein zaten scheen een waterig zonnetje over de weilanden. Eerst had Bets ’t land gehad — wat was dat nou voor ’n vertooning... Moe in ’r gewone daagsche japon... met ’r regen- kiepie op en een groot marktnet an ’r arm waarin buikig uitstaken de pakken met boter- hammen, de melkflesch en de zak met bananen.

„A-je-n-ut van thuis meeneemt dan weete me wattet kost...” had Moe verklaard en reso- luut had ze het bood- schappennet volgeladen tot er niets meer bij kon. De trein was stampvol, ze zaten bij- kans op elkanders schoot... In een com- partiment ’r naast werd gezongen van „Leefe Willemien!” De stem- ming kwam er in, ’t werd warm, een dikke juffrouw in een zwarten schoudermantel met gitkralen presenteerde eau-de-cologne. „Da’s zoo lekker frisch hè? hou Uwee ook zoo van odeklonje?” informeer-

Met volle zeilen. — Op de Kagermeer.

Zie vervolg op pag. 8

Motorbootvaren in Nederland

Het is nog niet zoo heel veel dagen geleden dat een vriend mij vertelde, bijna een bekeuring te hebben opgelopen omdat hij had gezwommen, keurig in badcostuum gekleed, in ... het nieuwe Kanaal te Brussel.

Mijn vriend is evenals ik, Hollander, een bedaarde kerel, die zich niet met opzet tegen de voorschriften van het wettelijk gezag zal verzetten. Ik wist dit en het geval was me daarom onbegrijpelijk. Ten eerste waarom hij dan juist in het Kanaal was gaan zwemmen, ten tweede, waarom hij zich blootgesteld had aan het mogelijk incasseeren van een bekeuring.

Op mijn verzoek verklaarde hij mij de zaak in enkele woorden. In België is het verboden te zwemmen in de openbare vaarwaters.

Wel, dat is ook bij ons op de meeste plaatsen het geval, zult ge zeggen. Alles goed en wel, maar wij verwende Nederlanders kunnen zwemmen wanneer we willen in de zweminrichtingen, welke men bijna in iedere plaats van beteekenis vindt. Dat is in het land der Belgen echter niet het geval.

Mijn vriend vertelde mij verder, dat hij te Brussel in het Kanaal was gaan zwemmen, omdat daar ter stede niet één enkele onoverdekte zweminrichting bestaat.

Wel heeft Brussel twee overdekte zwemscholen, maar daar is het mee uit. De bewoners van België's hoofdstad hebben dus te kiezen of te deelen in de warmte op gevaar van bekeurd te worden in het Kanaal zwemmen gaan of ... wachten tot 21 Juli.

Ik meen n. l. dat de 21ste Juli de dag is, waarop alle plaatsen voor de zwemmers geoorloofd zijn. Hoe het ook zij, onze Zuidelijke buien hebben officieel niet meer dan één dag per jaar gelegenheid om in het koele nat te gaan.

Maar feitelijk kan het ons koud laten, wat in België welen wat er niet kan of mag, hoewel het nuttig en aardig is, ter vergelijking eens naar onze buien te kijken.

Immers als we hooren van zulk een geval in een land, dat onmiddellijk aan het onze grenst, dan dienen we in te zien hoeveel betere toestanden wij hebben, hoe bij ons deels door gunstige terrein-omstandigheden maar ten deele ook door de energie en de liefde van de watersport-enthousiasten, een schitterend gebied ligt voor den waterrot.

En dan valt nog slechts te betreuren, dat er bij ons zooveel zijn, die zich op het water vertoonen, hoewel zij er niet behooren.

Ik doel op de duizenden zeilers, roeiers en vooral ook motorboot-schippers en schepelingen, die behalve hun eigen leven, den naam van de sport die zij beoefenen, het toerisme waaraan zij deelnemen,

gedreven, plaatste hij terstond een van die motoren, 3 P. K. sterk, in een bootje.

In 1871 demonstreerde men het vaartuig op de Seine ter hoogte van Parijs, maar er wordt beweerd dat de lieden, die aan deze demonstratie deelnamen, *vooraf zwemmen hadden geleerd*, teneinde zich te kunnen bergen in geval de „helsche machine" zich van den verkeerden kant zou doen kennen.

Die pioniers voor de motorboot hebben gelukkig niet noodig gehad, te toonen dat zij zwemmen konden, maar zij hebben het voorbeeld gegeven.

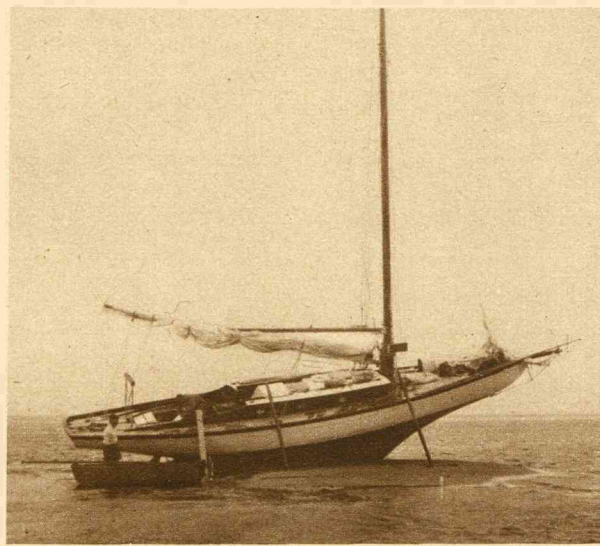
Men maakt dankbaar gebruik van de booten, die als gevolg van de onderzoekingen van Lenoir ons ter beschikking staan, late men zich ook zijn les in *Safety first* herinneren.

Nu we eenmaal bij Lenoir zijn aangeland is het niet onaardig, eens door te gaan met onderzoekingen over de kinderjaren van het motorboottoerisme.

De motoren van dezen Franschman waren dus de eerste die beslist practisch bruikbaar zijn geweest; maar zij waren nog verre van perfect.

Een motor van Lenoir gebruikte 3 M³ brandstof per P. K. en per uur.

Het behoeft daarom geen verwondering te wekken, dat het

De Zonnetij II.

Een herinnering aan een Interessanten zelltocht.

Ter gelegenheid van de wedstrijden om de „One Ton" Cup die verleden jaar Aug. op de Solent bij Wight (Eng.) werden gehouden maakte het zeiljacht de „Zonnetij II" (Warmond) de reis daarheen om als moederschip voor de bemanning van het zes-meterjacht de „Hollands Hope" dienst te doen. Donderdag 7 Aug. '24 vertrokken we van Vlissingen. Het weer was mooi doch de barometer liep angstig hard achteruit. Plotseling kwam er een dikke bries uit het Noord-Westen opzetten. Door de vlug opgekomen deining konden we niet voldoende reën daar het verblijf aan dek voor den mast niet doenlijk was. De sloep sprong, door de snelle vaart die het jacht liep, af en toe geheel uit het water. We kregen heel wat zeetjes over en waren spoedig allen doorweekt. Wij zagen in dat het zoo niet ging en daar de kapitein het safety first huldigde werd besloten Zeebrugge binnen te loopen. Daar het weer slecht bleef en wij geen tijd te verliezen hadden werd besloten binnendoor naar Duinkerken te gaan. 's Zaterdagavond 9 Aug. te zeven uur vertrokken we van Duinkerken en bereikten Maandag 11 Aug. des morgens negen uur na 38 uur zeilen onze bestemming. Den 21 Aug. werd de terugtocht onder zeer slechte weersgesteldheid aanvaard. De kleinste zeilen werden bijgezet om zoo mogelijk de reis zonder onderbreking te volbrengen. Het weer was buig en er stond een stevige Zuid-Westen wind. Wij bemerkten spoedig dat de „Zonnetij II" met kleine zeilen het lang uithouden kon ondanks de hooge zeeën. Het jacht werd huizen hoog opgenomen om dan weer met groote vaart tusschen de golven te zakken. Des nachts werd Dungeness en Dover gepasseerd, de regen viel in stroomen neer. Van den zoo begeerden slaap werd niet veel genoten door het slingeren van het schip. Eindelijk kwam de Belgische kust in 't zicht en des 's middags vier uur bereikten we Vlissingen. De Zonnetij II die ongeveer 14 M. lang en 3.50 M. breed is heeft zich tijdens deze reis alieszins zeewaardig getoond. Het was een prettige en interessante reis hoewel het weer niet altijd meewerkte.

streven van de menschen, die zich met de vervolmaking der boot-motoren gingen occuperen, voornamelijk is geweest het reduceeren van het brandstofverbruik.

Want het stond dadelijk vast, dat de motorboot een goede toekomst zou tegemoet gaan. Niet het minst in Nederland.

De motorboot is, zooals begrijpelijk, bij ons spoedig populair geworden.

Hoe kon dat anders. Vooral voor het toerisme heeft ze alles op de stoombooten voor. Maar al zou de motorboot op den duur in Nederland vele vrienden vinden, de eerste exemplaren zagen wij hier niet. Die gingen naar de reede van Monaco en andere Middellandsche-Zeehavens. Men hield er daar, voor het meest uit vreemdelingen bestaande publiek, snelheidswedstrijden mede, en eerst toen de motorboot meer geperfectionneerd was, kwam zij naar Nederland.

Eerst nog zou men in Duitschland beslissen, of de vervaardiging van romp en motor aan één man, den motorenfabrikant, zou

worden toevertrouwd, dan wel of men motor en scheepsrump afzonderlijk en door specialisten zou doen vervaardigen.

De ondervinding leerde al spoedig, dat de beste resultaten verkregen werden, indien een bekwaam scheepsbouwer den romp bouwde, waarna het ledige schip naar den motorenfabrikant ging, om daar zijn motor te krijgen.

Ook bij ons kwam weldra een aantal fabrieken van scheepsmotoren. Reeds in 1882 kent men den Rennes-motor, in 1893 maakt Werkspoor een begin met de vervaardiging van Diessel-motoren en in 1904 wordt de Kromhoutfabriek opgericht.

Al deze soorten alsook de Brons-motoren genieten een vernaardheid tot ver buiten onze landsgrenzen.

Natuurlijk vonden de fabrieken afzet voor hun werk, in hoofdzaak voor vrachtschepen, zoowel voor de binnen- als voor de grootevaart, maar een niet onbelangrijk aantal motoren wordt toch ook nog steeds in plezierjachten en racebooten geplaatst.

Motorbootracen komt bij ons slechts betrekkelijk weinig voor; ons vaarwater heeft meestentijds te geringen diepgang, zoodat racen verboden moet worden. Maar het bezit van een motorboot kan voor den Nederlandschen waterrot niettemin een groot en schier onbeperkt genot zijn.

Tot welk een verscheidenheid van manoeuvres stelt het bezit van een motorboot hem al niet in staat! Hij kan met zijn boot mededingen in bang-and-go-back-races, in betrouwbareheids- en behendigheidswedstrijden, in polo-matches en vaardigheidsproeven.

Hij kan zich als toerist ontpoppen door mede te varen in Ster-en andere door de Watersport-Vereenigingen georganiseerde tochten.

Hij kan, als zijn boot maar groot, zijn motor sterk genoeg is, onze binnenwateren verlaten en het zoute water kiezen, om na een reis van enkele dagen over volle zee een geheel nieuw terrein te ontdekken.

Maar bovenal kan de enthousiaste motorbootmensch zich amuseeren met zijn motor.

Onafhankelijk als hij is van wind of getij, zal de ware motorboot-liefhebber genieten als zijn machine krachtig maar rustig en regelmatig slaat, hij komt telkens weer in extase over de verrichtingen van zijn troetelkind.

Zoo stelt de motorboot den watertoerist in staat, vrijwel elk reisplan ten uitvoer te brengen. Snel of langzaam kan hij varen, al naar de capaciteit van zijn motor, groote en kleine afstanden kan hij met zijn vaartuig afleggen.

Om aan te toonen waartoe een motorboot in staat is, herinner ik hier even aan de Rondvaart door Noord-Holland, Friesland, Groningen, Drente, Overijssel, Gelderland, Zuid-Holland, met Amsterdam als start en finish, die door den heer C.D.W. König te Amsterdam in 1916 binnen 3 dagen werd volbracht.

Aan boord van de Zonnetij II gedurende de terugreis. — Op den achtergrond de kleine sloep.

Sedert zijn natuurlijk weer verbeterde motoren en bootmodellen uitgekomen, maar ik geloof, dat ieder goed watertoerist deze prestatie van 's heeren König's „Orchidée" ruimschoots voldoende zal vinden.

Sneller mag het te water niet gaan. De goede watertoerist zoekt het niet in snelheid. Hij poogt zich te amuseeren met de goede verrichtingen van zijn „Watertreder", zooals Vondel, in zijn *Lof der Zeevaart* het schip noemde, hij navigeert en schept er genoegen in, zich op het water te bewegen zonder dat het hem bijzondere inspanning kost.

Hij vertrouwt volkomen op zijn machine en houdt zich nu eens achter het roer op, om even later onbezorgd in een dekstoel naar den horizon te kijken.

In tegenstelling met alle andere vervoermiddelen te water stelt de motorboot haar opvarenden in staat van het water, van de natuur ongestoord te genieten.

Dat is slechts één van zijn vele voordeelen.

Mis jour

Aan boord van de Zonnetij II gedurende de heenreis.

op het spel zetten, omdat zij ... niet zwemmen kunnen.

Laten wij toch dankbaar zijn dat er zulk een schoone gelegenheid voor zwemmen bijna overal in ons land bestaat. Laten we dankbaar zijn, dat we zweminrichtingen en zwemscholen bezitten tot zelfs in kleine dorpen.

Het mag in Nederland niet voorkomen, dat menschen verdrinken, als zij uit een boot worden gewipt; dat is bij ons niet noodig.

De motorbootmensen willen nog al eens eerder dan de zeilers het gevaar van „naar den kelder gaan" onderschatten of veronachtzamen. Maar juist de motorbootmensen in de eerste plaats dienen om hun lijfsbehoud in geval van nood te denken. „Safety first" zij hun leuze.

Dat het waarlijk niet zoo overdreven is nog eens aan te sporen tot het zwemmen, ook voor de beoefenaren van motorboot-sport of toerisme, moge o. a. uit het volgende blijken.

Toen omstreeks 1860 de Franschman Lenoir er in geslaagd was, explosie-motoren te vervaardigen welke door petroleum werden

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112 II, Amsterdam.

Alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

P. v. V. te Amsterdam. Het gevraagde Aas mag altijd afgetroefd worden. Overtroeven is geoorloofd, ondertroeven niet, tenzij men geen andere kaarten heeft. L. v. d. L. te 's Hage. Natuurlijk roemt harten 6 mee.

Uiteenzetting der verschillende spelen, zooals die in Art. 16 van het reglement genoemd zijn.

(Vervolg.)

„Stuk" is nimmer af te keuren.

Nu men dus de kaarten kent, benevens de waarde en bekend is met roem, zullen wij eenige voorbeelden geven uit de practijk om zoodoende den beginnenden pandoerspeler eenige routine te verschaffen. Wij nemen juist practische voorbeelden om te laten zien, dat een aangekondigd spel niet altijd gewonnen of verloren is. Er zijn duizenden voorbeelden te maken, maar die achten wij voor het doel minder geschikt.

Wij raden aan deze voorbeelden na te spelen.

Onze op- en aanmerkingen geven wij — zoo noodig — bij iederen slag. Hardop tellen der troeven is niet geoorloofd.

Gegeven is als volgt:

A.	B.
Harten Aas.	Harten 7, 9, Heer.
Klaveren 7, 10, Vrouw.	Ruiten 7, 8, Vrouw.
Schoppen 7, 10, Boer, Vrouw.	Klaveren Aas.
	Schoppen Aas.
C.	D.
Harten 8, 10, Vrouw.	Harten Boer.
Ruiten Boer, Heer.	Ruiten 9, 10, Aas.
Klaveren 8, 9, Heer.	Klaveren Boer.
	Schoppen 8, 9, Heer.

Kijkaart: Harten 6. Troef: Schoppen.

A kondigt 100 punten aan, B past, C past, D past.

A mag dus spelen. Het spel werd als volgt afgespeeld.

1e Slag: A Schoppen Boer, roemt drie kaart en vraagt klaveren Aas als maat mee. B Schoppen Aas. C Klaveren 8. D Schoppen 8. (B is de maat en neemt de slagen op).

A heeft nu voor zich 3 troeven geteld en speelde nu. 2e Slag: A Schoppen 7. B Ruiten 7, C Harten 10 in de veronderstelling dat D, die zijn maat is, een hoogere troef heeft, D schoppen Heer.

Er zijn nu 5 troeven gespeeld. D is nu aan den slag en speelde.

3e Slag: D Ruiten Aas om A te forceeren te troeven en aan slag te laten komen. A Schoppen 10, B Ruiten 8, C Ruiten Boer. (A is aan den slag).

4e Slag: A Harten Aas om nu, op zijn beurt, D te dwingen troef bij te spelen. B Harten 7, C Harten 8, D Schoppen 9. (D is aan den slag).

5e Slag: D Ruiten 9, A meent dezen slag niet te moeten nemen en speelde Klaveren 7, B Ruiten Vrouw, C Ruiten Heer. (C is aan den slag).

6e Slag: C Klaveren 9, D Klaveren Boer, A Klaveren 10. (Kon deze gerust bijspelen, A vroeg immers klaveren Aas als maat mede).

B Klaveren Aas. (B is aan den slag).

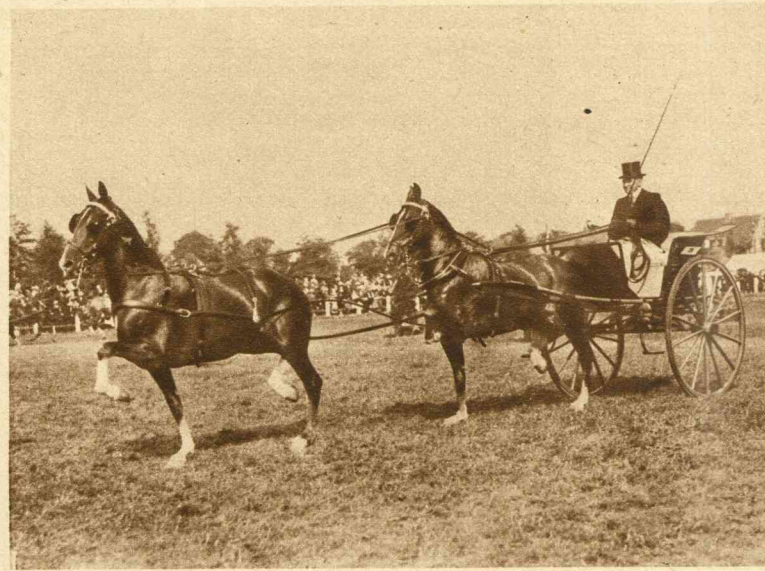
7e Slag: B heeft opgelet en weet, dat A Harten Aas heeft gespeeld, dus kon nu Harten Heer — die vrij is, — spelen. C Harten Vrouw, D Harten Boer, A Klaveren Vrouw. (B is aan den slag).

8e Slag: B Harten 9, C Klaveren Heer, D Ruiten 10, A (Troef) Schoppen Vrouw.

A speelde 100 punten en roemde 20 punten, er bleven dus over 80 punten om te maken. Er zijn 146 punten, hiervan trekken wij nu 80 punten af, blijft 66 punten. Wanneer de tegenspelers dus 67 punten hebben is het spel voor A en B verloren. Tellen wij die punten dan komen wij op 43 p. A en B hebben dus gewonnen.

(Wordt vervolgd.)

UIT HET VOLLE LEVEN

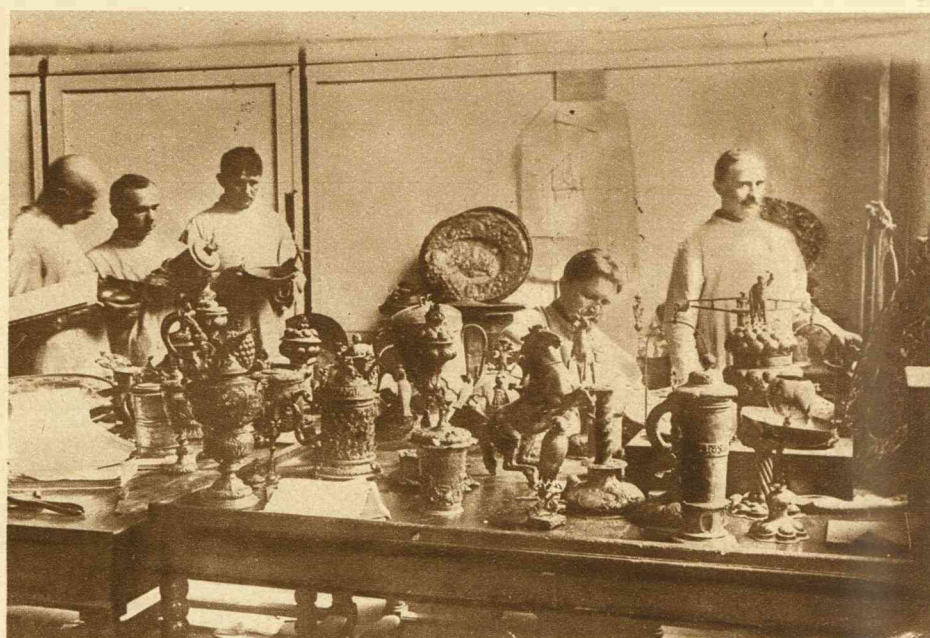
Het Concours hipplique te Hoofddorp.

dat Woensdag 15 Juli onder groote belangstelling gehouden werd. Links: De eerste prijs tweespannen voor boerenwagens (de heer Jac. Molenaar met Gerda en Elza). Midden: Ridder A. R. Allivie, den Haag, tijdens een mooien sprong bij het springconcours. Rechts: De eerste prijs langspannen (de heer R. H. Dersser, Zeist, met Scottish Beauty en Albin Gay Spark).

De opening van de luchtlijn Dortmund—Rotterdam

De aankomst van het eerste vliegtuig op Maandag 13 dezer te Waalhaven. (1) De vice-consul uit Dortmund, de heer Sundt, (2) de heer Plesman, Directeur der K. L. M., (3) de heer Martin, Administrateur der K. L. M.

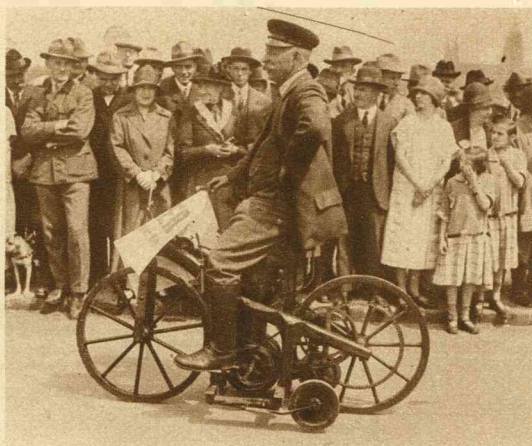
De beroemde goud- en juweelenschat van Prins Yoesoepoff

is onlangs door bolsjewistische arbeiders gevonden toen zij aan het werk waren in het paleis van den Prins. Deze collectie kostbaarheden, waarnaar men langen tijd heeft gezocht, is thans evenals alle andere bezittingen der aristocratie geconfiskeerd.

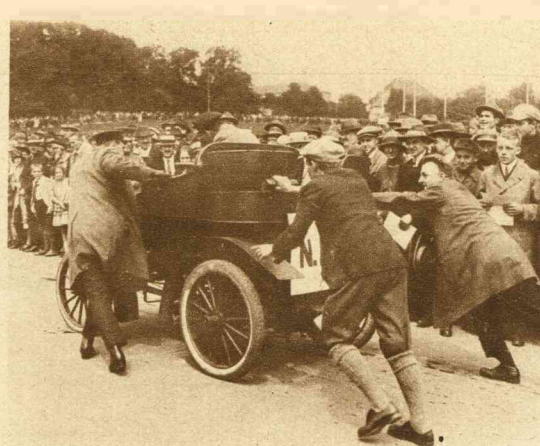
Z. Exc. H. Colljn,

Minister van Financiën in het kabinet Ruys de Beerenbrouck, is door H. M. de Koningin aangezocht een nieuw ministerie te vormen.

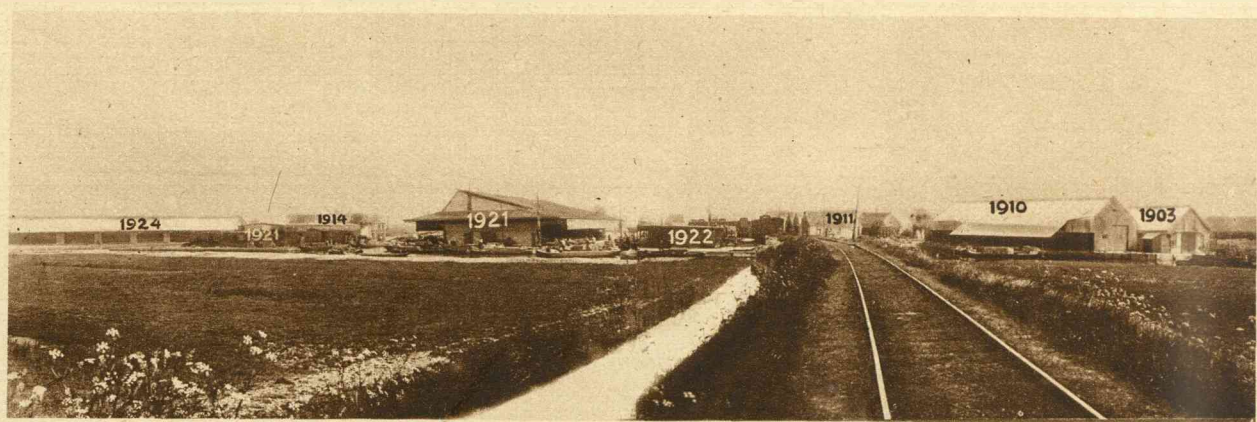
De duitsche verkeerstentoonstelling te München

De corso van historische automobielen Zondag 12 dezer gehouden. Links: Het eerste motorrijwiel. Rechts: Een historische auto, die gedurende den rit staakte en voortgeduwd moest worden.

C. G. Wiegand

De heer C. G. Wiegand, die onlangs ontslag heeft genomen als Hoofd der Da Costaschool te Amsterdam, na ruim 37 jaar de functie van hoofd aan verschillende scholen te hebben bekleed.

Wegenwee te De Lier

Hierboven geven wij een tweetal foto's van de veiling „Westerlee”. Deze kapitale veiling — de tweede in omzet der Westlandsche veilingen — ligt aan den wellicht slechtsten verkeersweg van Nederland. Links ziet men de veiling in het jaar 1891, toen de geheele aanvoer soms op het biljart werd geveild, rechts zooals zij thans is. De jaartallen geven de jaren der stichting van de gebouwen aan. Ernstig hopen de Lierenaars, dat hun weg, die door het doortrekkend verkeer totaal vernield is, met de hulp der provincie zal worden verbeterd.

Even keek Jo weifelend naar Bets. . . maar Bets had het te druk met speuren naar den indruk dien zij op een troepje passerende jongelui maakte. Met kleine proestgilletjes, de rokken mal-hoog opgeschort, stapte Jo weldra dwaas voorzichtig door de golfjes.

DE AARDBEIEN OF DE BEDROGEN ZELFZUCHT

Ik had het tegen mijn nicht Lize, die dikwijls bij mij komt en met wie ik zoo heerlijk allerlei uit onze jonge jaren kan oprakelen. Ik vroeg haar: „Herinner je je nog die koffiepartij bij tante Dien?”

„Nou en of! en tevens jou gezicht om de aardbeien, die je neus voorbij gingen.”

Tante Dien was eigenlijk een stief-tante, stiefzuster van Lize's en mijn moeder, maar we behandelden haar als een heusch familielid. En daar was zij niet bepaald héélemaal ongevoelig voor, ofschoon overigens de gevoeligheid haar volstrekt niet in den weg zat. Sommige menschen beweerden dat ze wel een goed mensch had kunnen worden als ze straat-arm geweest was. Maar ze had veel geld, heel veel, of liever, het geld had haar heelmaal, met lijf en ziel. Het had van haar gemaakt iemand zooals Jerrold Douglas er een beschrijft in: „De man van geld”. Ze wás geld, ze dacht niet anders dan om geld. Niet om het te gebruiken, neen — om het te bezitten, om er alle laatjes mee vol te stoppen. Gouden tientjes, dubbel-tjes, stuiver-tjes, halve centen, ze verzamelde ze zooals iemand postzegels verzamelt, voor het plezier van er naar te kijken. Haar heele leven en bestaan was geld en nog eens geld. Ze gunde zichzelf het hoogst noodige niet.

Dienstboden waren gewoonlijk om den haverklap weg eer ze tijd hadden gehad om te vermageren, want eten gunde zij ze niet. De poes moest ook verdwijnen, want die dronk voor 1 cent melk daags op. Ze droeg 10 jaar lang een oude bruine japon, 5 jaren op den eenen kant, 5 jaren op den anderen en dan prakkezeerde ze er nog over om die te laten verven. Niemand kon er zich op beroemen ooit het geringste cadeautje van haar gekregen te hebben, noch op z'n verjaardag, noch voor St. Nicolaas.

„Nonsens, allemaal nonsens,” riep ze uit met Scrooge in 't Kerstlied in Proza van Dickens, „onnoodige geldverkwisting.”

We wenschten haar allemaal toe, dat zij nog eens zooals Scrooge aan den vooravond van een feest een vizioen zou krijgen, die haar haar bekrompen bestaan in het rechte licht zou doen zien. Maar zulke dingen gebeuren alleen in sprookjes, ze bleef wie ze was, haar heele leven. Lize's vader kwam dikwijls met haar, in hevige aanvaring over geldquaesties, en noemde haar Madame Harpagon. Zij noemde hem een verkwister, omdat hij eens in 't jaar een buitenpartij gaf, waarvoor trommels vol taartjes en broodjes werden meegenomen. Ze werd geregeld meegevraagd, maar even geregeld bedankte ze.

„Ze is bang, as dat ze wat weërom zou motten doen,” bromde de meid tusschen haar tanden, als ze de afzeg-boodschap overbracht.

Ik geloof niet, dat eigenlijk in den tegenwoordigen tijd zoo'n mensch nog bestaanbaar zou zijn. De geweldige stoomwals, die tijdsomstandigheid heet, leert dezen lui wel mores en duwt ze in een hoek. Ik stel me tante Dien voor als ze eens een rentezegeltje had moeten plakken voor haar dienstbode; ik geloof dat ze een stuip had gekregen.

Maar in de diepste roerselen van haar perkamenten hart, schuilde een heel klein beetje sympathie voor Lies en mij. We waren jong en vroolijk en dat scheen haar toch aan te trekken, zoo, dat wij van tijd tot tijd eens op een koffie-visite bij haar gevraagd werden. Wel kwamen we daar nooit met een indiges-

Het middenschip met koorhek in de Groote of St.-Bavokerk te Haarlem
(Naar de teekening van Jos. v. d. Wall Perné).

tie vandaan, maar wij wisten ons thuis wel weer schadeloos te stellen en we kwamen terug met de overtuiging, dat tante plezier had gehad van haar visite.

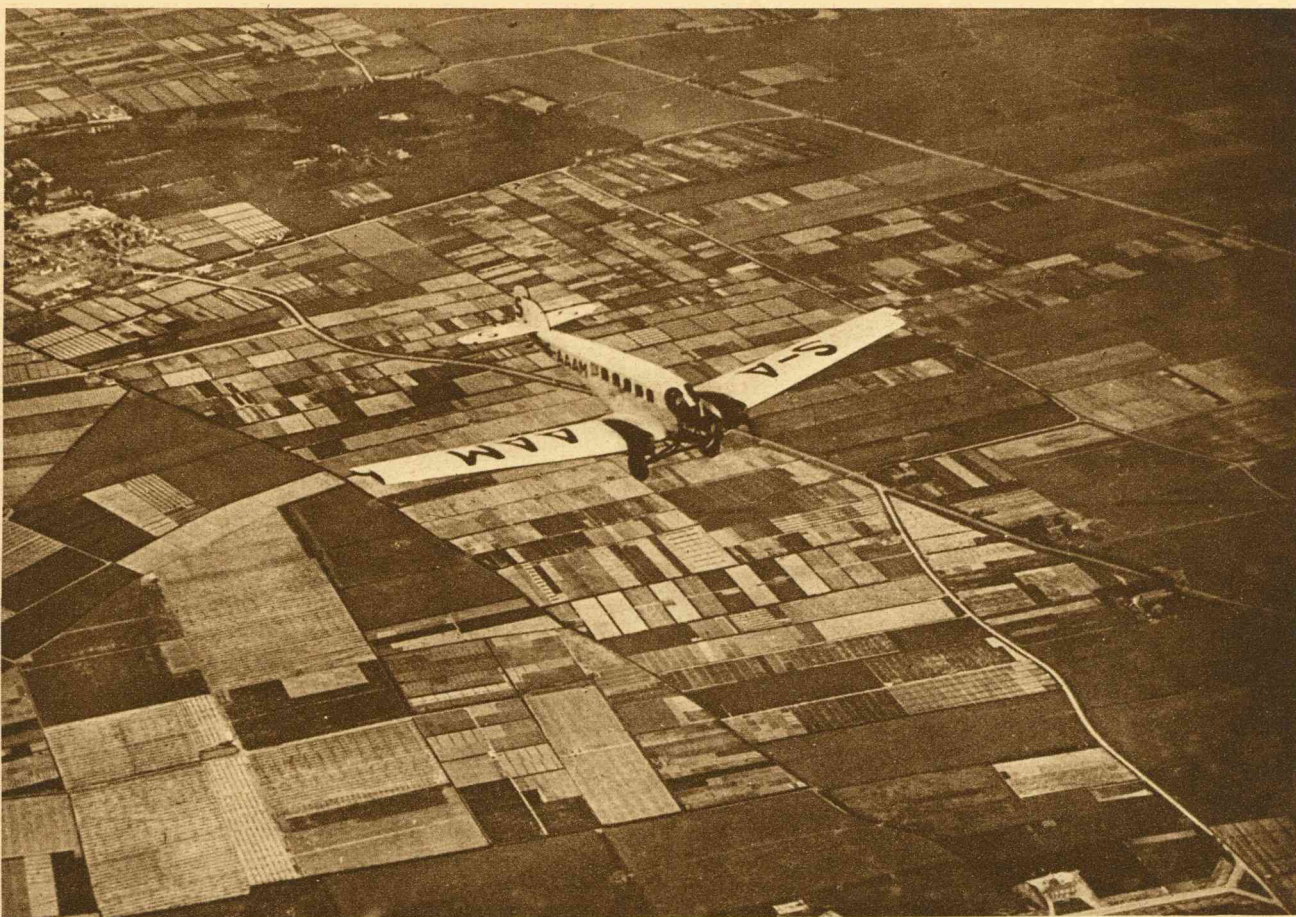
waren, nog van haar grootmoeder, maar op het eene schaal-tje lag een karig hoopje dunne boterhammetjes, alvast schraal gesmeerd. Wij zouden er misschien te veel boter

op gedaan hebben. Op twee andere schaal-tjes lagen radijsjes en een verdroogde korst kaas en verder was er ook nog een heel antiek zoutvat. Lies, merkte ik, had werk om het niet uit te proesten. Maar ze hield zich goed tot we een uur later weer op straat waren, toen herhaalde ze nog eens: „Gezond zal je ze opeten.”

Maar ik zei: „Hou je oogenblikkelijk stil, zwijg van aardbeien, praat nooit weer van aardbeien!” Ik moest thuis heel wat hooren: „Zoo wordt de zelf-zucht gestraft, jij wou aardbeien hebben bij de koffie,” zei mijn broer, „lekker hè, hoe smaakten de radijsjes? Denk maar dat ze die aardbeien niet aanroert voor er een duim-dik de schimmel op staat.”

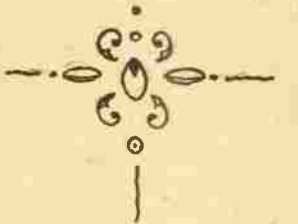
Aardbeien op tafel als er al radijsjes waren, dat zou te veel luxe zijn voor Madame Harpagon.

A. C. v. W. B.

De nieuwe luchtlijn Amsterdam—Essen—Berlijn

De vorige week werden eenige proefvluchten gemaakt met de nieuwe Junker-eendekkers, die bestemd zijn voor den dienst op de luchtlijn Amsterdam—Essen—Berlijn. — Een der machines gefotografeerd tijdens een vlucht boven Leiden.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

ONS NIEUWE FEUILLETON

begint hieronder. Wij bevelen het onzen lezeressen en lezers dringend aan, daar het hen stellig van begin tot einde in spanning zal houden. Teneinde het geheel en zonder onderbreking te kunnen volgen, abonneere men zich *nog heden* op „Panorama”. Alleen dan is men zeker alle vervolgen in zijn bezit te krijgen, want in den boekhandel of aan de kiosken in ons blad vaak reeds den eersten dag uitverkocht.

HOOFDSTUK I.

Van af de veranda van het clubgebouw strekte de grasvlakte zich golvend tot aan de beukenboschjes uit, welker lange, koele schaduw er zich op afteekende. Stemmen van verre golfspelers klonken helder en dichtbij in de stilte van den zomer-namiddag; af en toe piepte zachtken een vogel, en het geluid van de golfstokken, die tegen elkaar klikten, klonk tusschen het getjilp door.

Er speelden niet veel menschen op de „links” op dezen warmen dag, maar even later weerklonken stemmen en voetstappen dichtbij door de koele gangen van het clubhuis, en twee dames kwamen op de veranda.

De eene was zoowat zevenentwintig jaar — lang en slank, met dat soort van kastanjebruin haar, dat te meer uitkomt door een zeer witte gelaatskleur, lichtblauwe schitterende oogen, overschaduwd door gitzwarte wimpers. De andere was zoowat tien jaar ouder, korter en schraller, met goed gevormde lijnen en heldere blauwe oogen.

Beiden zagen er keurig uit, in korte tweed rokken, vroolijke gebreide jasjes, en onberispelijke brogueschoenen; maar men kon vermoeden, dat de oudste van de twee een soort kleeren droeg om golf te spelen, en dat waarschijnlijk heel goed deed, en dat de ander golf speelde om kleeren te dragen, waarin zij zeker was er knap uit te zien.

Blanche Berrick, de oudste van de twee, had inderdaad juist een ronde van negen gespeeld tegen Mrs. Heathcote, zij was haar een slag vóór geweest bij iedere „hole” en had haar hopeloos verslagen.

„Daar komen de twee heeren aan,” merkte Blanche Berrick op, haar oogen overschaduwend met haar hand. „Denys speelt vandaag erg goed.”

Mrs. Heathcote staarde ontevreden naar de nog veraf zijnde gestalten. Het kon haar absoluut niet schelen of Blanche Berrick's broer goed speelde of niet, ofschoon ze waarschijnlijk enthousiast zou zijn geweest, als zij achter hem had gestaan op dat oogenblik.

Daarbij voelde zij zich gegriefd. Toen zij uitgegaan was dien middag om golf te spelen met haar gastheer, en zij Denys Berrick en zijn zuster aangetroffen hadden bij het clubgebouw, was haar eerste idee geweest, om met zijn vieren te spelen — zijzelf met Denys tegen diens zuster en Simon Danvers. Dat zou erg prettig geweest zijn, maar Blanche had het denkbeeld verworpen. Zij zeide, dat zij reeds den heelen morgen gespeeld had en dat zij zich niet voor een heele ronde in staat voelde. Waarom dan zouden zij het spel van de heeren bederven? Mrs. Heathcote en zij zouden samen negen holes spelen.

Het was voor Viola Heathcote in dit geval moeilijk om tegenwerpingen te maken. En het ergste was, dat Denys Berrick het denkbeeld heel tevreden had aanvaard.

Simon Danvers had alleen een glimlach bedwongen, toen hij den blik van woede zag, slechts verborgen onder de neergeslagen oogleden; maar Danvers zag altijd alles: er was weinig, wat aan zijn schrandere grijze oogen ontsnapte.

Terwijl de twee mannen samen aan kwamen wandelen van af het 18de hole, was het gemakkelijk te zien, dat de slankste en jongste van de twee Blanche Berrick's broer was. Maar terwijl niemand iets zou gezegd hebben over Blanche's knap uiterlijk, zouden weinigen de charme van Sir Denys ontkend hebben.

Even onder de zes voet, breed geschouderd, vrij mager, met adelaarstrekken en heldere blauwe oogen, die spleetjes werden als hij lachte, en tanden, die spierwit afstaken tegen zijn roodbruine gelaatskleur, verbrand door de zon.

„Een sportsman en een goede kerel,” zou de opinie van een man zijn geweest op 't eerste gezicht, terwijl een vrouw allereerst getroffen zou zijn geweest door

zijn knap uiterlijk, en dan door zijn jongensachtigen eenvoud.

Denys Berrick's negenentwintig jaar van zijn gezond, ingespannen bestaan, hadden nooit den invloed gekend van eenige vrouw, behalve dien van zijn zuster, die het huishouden voor hem deed, die zijn vrienden gastvrij ontving, en die zorgde, dat haar eigen vriendinnen hem niet „in den weg liepen” zooals hij het zelf hoffelijk zou hebben uitgedrukt.

Terwijl hij de veranda binnenstapte, was hij te veel verdiept in een discussie over de goede eigenschappen van een nieuwe golfclub, om in te zien, dat Mrs. Heathcote, die in een schommelstoel bij de tafel zat, waar de bediende dekte voor de thee, een buitengewoon rustgevend verschijning was.

„Wie heeft gewonnen?” vroeg Blanche Berrick. „Moet u dat nog vragen?” Danvers glimlachte goedig. „Hij slaat telkens veel verder dan ik.”

„Zoo erg was het niet,” zei Sir Denys. „Ik was slechts bij iederen keer één slag vóór, en Danvers maakte een prachtig begin bij de zesde; alleen een gelukkige stoot bij 't putting redde me. Gelukkig zat hij diep onder die berm bij de vijftiende en groef zichzelf in. Gras en vloeken vlogen rond. Maar,” hiermee keerde hij zich naar zijn tegenstander, „uw „driving” is veel verbeterd; en over het geheel speelt u veel gelijkmatiger dan ik.”

„Het voorrecht van een gevorderden leeftijd,” zeide

Het kleinste paard ter wereld

kan men bij Hagenbeck op Scheveningen bewonderen. Het is echter geen paard, maar een hond dien men met ooren, manen en staart het uiterlijk van een paard gegeven heeft, terwijl het dier zelf zoo is gedresseerd dat het in houding en manieren de illusie volmaakt. Inderdaad een aardig staaltje van dressuur.

Danvers. „De jeugd heeft altijd zoo'n duivelsche haast om klaar te komen, zij heeft niet zoo'n geduld.”

Mrs. Heathcote lachte, toen hij zitten ging. „Je gevorderde leeftijd drukt je niet al te zeer, Simon,” zeide ze.

Zij hield van den grooten kerel, die een vriend was geweest van haar overleden man, en ze had, zoover ze wist, er reden voor; hij was buitengewoon goed voor haar geweest, sinds ze weduwe was.

Zij wist, wat hij oorspronkelijk was — zooals trouwens iedereen; hij was er niet geheimzinnig mee. Zijn vader was een kleine fabrikant geweest, die door succesvolle ondernemingen in staat gesteld was geweest, zijn zoon een behoorlijke opvoeding te geven, en hem daardoor een duw had gegeven om vooruit te komen. Wat Simon Danvers gedaan had met dien duw, was bekend aan velen, bij wie de man zelf nog onbekend was. Zijn naam werd te veel genoemd in kringen van den groot-geldhandel. Er waren verhalen over hem in omloop, waar hij niet heelemaal schuld aan had, en hij had den naam van een hard karakter te hebben onder het masker van gemakkelijke nonchalance. Maar er wordt altijd gepraat over de menschen, als ze fortuinlijk zijn; men hoefde ze niet te gelooven als men het niet verkoos; evenmin was het noodig geloof te schenken aan de geruchten, die zeiden dat hij absoluut niet onberispelijk was, waar het zijn verhouding tot vrouwen betrof. Er waren tenminste geen praatjes ooit geweest in verband met het leven dat hij leidde op zijn buitenplaats onder de oogen van zijn vrijwel exclusieve bureu.

Vier jaren geleden had hij een buitenplaats gekocht niet ver van het prachtige oude huis van de Berricks, en het was tot op heden niemands anders schuld dan de zijne, dat zijn huis nog steeds een vrijgezellenwoning was. Er waren verscheidene alleraardigste jonge-

meisjes van goede familie in de buurt, wier ouders Simon Danvers gaarne als schoonzoon zouden begroeten.

Zijn flink, glad-geschoren gezicht — met stompe, doch schrandere trekken — vertoonde overigens geen teekenen van de zorgen en lasten van 't geldverdiene, zooals zijn groot en gespierd lichaam, zelfs nu hij reeds vijfenveertig was, geen denkbeeld gaf van het harde kantoorleven, noch zijn gemakkelijk zittende pakken de sporen van aanstootelijke nieuwigheid van een O-W-er droegen.

„Uw zorgen drukken u zoomin als uw jaren,” merkte Blanche nu op. „Wat hebben uw andere gasten gedaan, terwijl u zich inspande om het uiterlijk van het heerlijke Devon te veranderen bij het 15de hole?”

„Ik heb er absoluut geen idee van,” zeide hij opgewekt. Hij was een van die uitstekende gastheeren, die hun gasten vermaak verschaffen, en die hun vrij laten, om er gebruik van te maken of het te weigeren, zooals ze dat wenschten.

„Ik weet, wat Mr. Mortimer althans wenschte te doen,” zeide Mrs. Heathcote terwijl ze thee schonk. „Een teekening maken van de hut in de oude ijzermijn. Hij is gek op die vreemde oude krotten hier. Suiker, Sir Denys? en melk?”

Danvers zweeg, terwijl hij boterhammetjes nam. Een lichte schaduw kwam over zijn gezicht.

„Wie in de wereld heeft die gedachte in zijn hoofd gezet?” vroeg hij. Er was een ongewone scherpe klank in zijn stem.

„Ik geloof, dat ik het gedaan heb,” zeide Mrs. Heathcote. „Hij vroeg me, of er nog andere goede specimen waren van het soort, behalve de twee in het dorp, en ik heb hem deze gewezen. Waarom?”

„Ik hoop, dat je hem ook verteld hebt over Belshazzar,” zeide haar gastheer een weinig grijnzend. „Anders kunnen wij ons opmaken om zijn onherkenbare overblijfselen te begraven.”

„Natuurlijk heb ik hem gewaarschuwd,” zeide Viola rustig. „Hij is een te amusant en begaafd jongmensch om zoo ineens er tusschen uit geschoven te worden. Ik heb hem aangeraden om ook maar een studie te maken van Belshazzar als hij er toch was . . . van af den muur.”

„Ik begrijp niet, dat u dat beest niet laat doodschieten,” zeide Denys Berrick. „Ik kan niet inzien, waarom u een zoo berucht beest in leven laat. Het doet me sidderen, als ik naar hem kijk. Ik geloof, dat de oude duivel door de weiden zwerft en den heelen langen dag aan de moorden denkt, die hij niet begaan kan.”

„Hij heeft de herinnering van twee alvast, om zijn ziel te troosten,” zei Danvers onbekommerd; Blanche keek naar hem met verwondering. Zij voelde dikwijls zijn ongevoeligheid aan onder zijn schijnbare goedmoedigheid. „Hij zou nog een waardevol dier kunnen zijn, als hij niet zoo'n duivelsche humeur had. Daarbij, de winner in vier vooraanstaande rennen kan niet maar weggeblazen worden als een oud aapjespaard.”

„Of terechtgesteld worden als elke gewone misdadiger,” haalde Blanche Berrick droog aan. „In ieder geval is hij uw eigendom natuurlijk; daarbij geloof ik niet, dat de norsche bewaker, die op hem past, meer vriendelijkheid verdient. Ze zeggen in het dorp, dat hij zijn vrouw slaat. Alles bij elkaar zijn die bewoners van de ijzermijn-huisjes een treurig zootje.”

„Ik laat de vervroolijking van den omtrek aan Berrick over,” zeide Danvers onverstoord. „Ik heb gehoord, dat hij ten langen leste het Dower House verhuurd heeft aan twee liefelijke jonge dames.”

Viola Heathcote keerde zich met een vluchtig vragenden blik naar Sir Denys, die met een onbeschaamden eetlust als een schooljongen een groot stuk cake aan 't verorberen was.

„De eene,” voegde hij er kalm aan toe, „is zoowat zestig jaar en het meest grijnzend oud spektakel dat je ooit gezien hebt. Ik heb de dochter niet gezien, maar ik zou erom willen wedden, dat dit barbaarsche vrouwmensch niets behoorlijks om aan te zien als nakomeling heeft voortgebracht.”

„En ik moet nog wel beleefd tegen ze zijn,” zuchtte zijn zuster. „Denys ontloopt ze — zoodra hij de kans schoon ziet.”

„Je hoeft ze maar eens een visite te maken, en verder kun je 't laten,” zeide Sir Denys rustig.

„Ik, zeker — alleen? Geen kans, jongenlief!” Blanche maakte zich klaar om dit maal op haar stuk te staan. „Jij bent hun huisheer. Jij hebt dus mee te gaan. Het is niet meer dan beleefd, vooral als ze feitelijk binnen ons hek wonen.”

„Arme Sir Denys,” zei Viola met spottend medelijden, dat een onderton van geamuseerde bitterheid had. „Wanneer St. Antonius „comfortabele hollen, gemeubeld” wil verhuren, moet hij tegelijk wel besluiten zijn stralenkrans in de wasch te doen.”

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

J. M. v. Meetelen

De heer J. M. v. Meetelen, die 35 jaar burgemeester van Uithoorn is geweest, heeft 15 Juli 11. afscheid van zijn gemeente genomen wegens het bereiken van den 65-jarigen leeftijd.

Het Congres v. d. Nederlandschen Middenstandsbond

werd 15 en 16 Juli te Assen gehouden. — Een groep der deelnemers, poseerend voor onzen fotograaf.

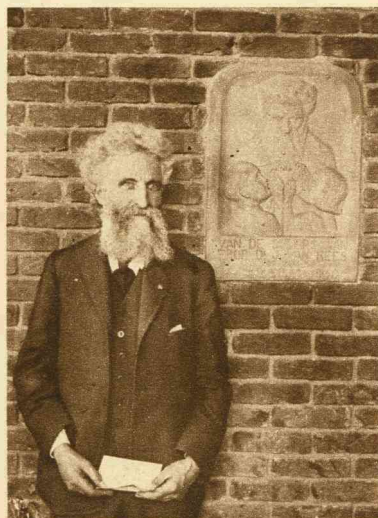
H. E. Oving Jr.

De vorige week was het 50 jaar geleden dat de heer H. E. Oving Jr. den naar hem genoemden, thans zeer bekenden IJzer- en Staalhandel oprichtte.

De burgemeester van Kortgene feestelijk ingehaald

De vorige week werd de nieuwe burgemeester van Kortgene, Jhr. L. van Citters, feestelijk ingehaald. — De burgemeester (x) met de notabelen van de gemeente, poseerend voor onzen foto-verslaggever.

De humanitaire School te Laren

Verleden week had te Laren de officiële opening plaats van de humanitaire School. — Prof. Van Rees, stichter der School, naast den steen, dien de ouders der kinderen in het gebouw lieten aanbrengen, ter gelegenheid van den 70sten verjaardag van Prof. Van Rees.

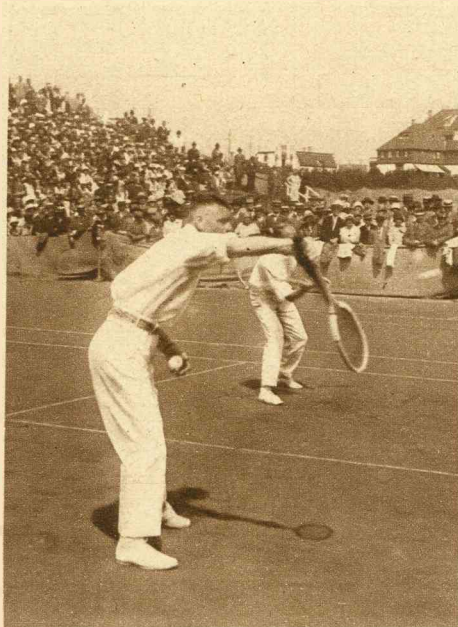
Eén dag genieten

In de afgelopen week hebben 7000 kinderen als gasten van de Vereeniging „Vacantie Kinderfeest” een ganschen dag doorgebracht aan het strand en in de bosschen te Wijk aan Zee. Hoezeer de kinderen hebben genoten, daarvan geeft de kiek van dit kleine groepje wel een indruk.

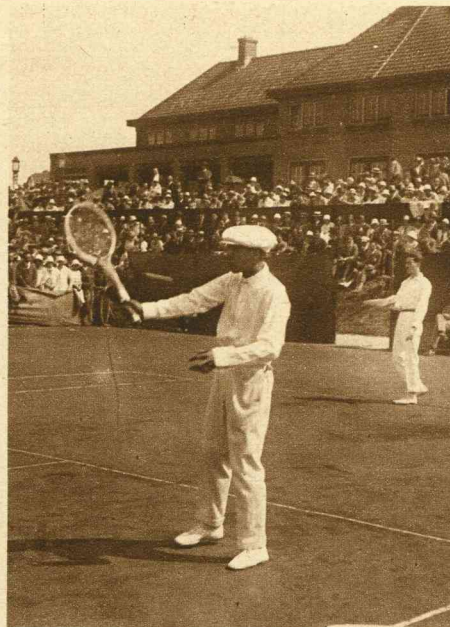
Nos jungunt rosae

hield van 17—19 dezer in den Dierentuin te 's-Gravenhage een rozententoonstelling. — Een bekroonde inzending, een geheel uit bloemen vervaardigde theewarmer.

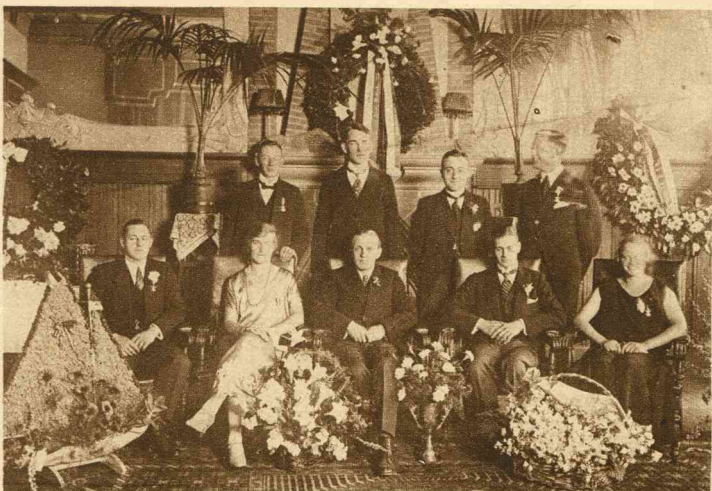
De finale om den Davis Cup in de Europeesche Zone

werd Zondag en Maandag te Noordwijk tusschen Holland en Frankrijk gespeeld. Links de Hollandsche, rechts de Fransche spelers in actie.

De inbraak in de St.-Pieterskerk te Rome

De kunstschaten, die werklieden uit de St.-Pieterskerk te Rome gestolen hebben. De vermoedelijke daders zijn gevat.

Het 40-jarig bestaan der Roei- en Zeilvereeniging „t Spaarne”

Het bestuur, tijdens de receptie te Haarlem, poseerend voor onzen fotograaf.

De oudste schutterskoning,

de heer J. Heijnen, gekiekt door onzen foto-verslaggever ter gelegenheid van de feesten bij het 350-jarig bestaan van het Akkermans-Gilde te Venlo.

Shakespeare's Romeo en Julia

werd de vorige week door het Vereenigd Tooneel op Frankendaal te Amsterdam opgevoerd. — Nel Stants als Julia en Eduard Verkade als Romeo.

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Oude gebruiken in de Betuwe

Bij de geboorte

Nauwelijks is een gezin met 'n kleinen schreeuwer vermeerderd, of bloedverwanten, buren en vrienden moeten met de blijde tijding worden bekend gemaakt. Zeker is niet in ieder gezin de blijdschap even groot, waartoe natuurlijk wel eens reden kan bestaan. Verbeeld U bijv. een arbeider, die 12 stuivers per dag verdient, en zich reeds in het bezit van een half dozijntje aanstaande vertegenwoordigers van dat gild verheugen mag; zijne blijdschap kan niet zoo buitengewoon groot zijn, als er nog een zevende kostgangertje bij komt. Maar toch, — als bewijs van blijdschap moet er worden rondgezegd; dat is nu eenmaal de gewoonte, en gewoonte is ook in dit geval een tweede natuur.

Daarom wordt na de geboorte zoo spoedig mogelijk de eene of andere gediensstige geest belast met het overbrengen van de belangwekkende tijding, — die echter nergens onverwachts komt, daar zij reeds eenige dagen lang is tegemoet gezien. Wat de rondbrengster verder mededeelt is ook oud nieuws; het is altijd de geijkte boodschap, dat mevrouw A, of juffrouw B of vrouw C, bevallen is van een jongen zoon of van een jonge dochter. Zie, dit is wel aardig: men is hier gaarne nauwkeurig in het overbrengen der boodschappen; voegde men er de genoemde eigenschap niet bij, dan zou men vreezen, dat sommigen konden meenen, dat er eene bevaling van een *ouden* zoon of van een *oude* dochter had plaats gegrepen. Nu ieder echter zoo nauwkeurig op de hoogte wordt gebracht en steeds hoort: „Ge mot gëndag hebbe van den boas en de vrouw, en dat de vrouw bevallen is van 'n jongen zeun" (of dochter) — nu spreekt

Gekleede jurk van geplisseerde rose crepe de chine, gegarneerd met entre-deux van dikke kant.

het vanzelf, dat hieromtrent alle twijfel is opgeheven.

Is het gezin van den burgemeester of van andere personen, die tot de gemeente in betrekking staan, vermeerderd, dan wordt het: „Ge mot gëndag hebbe," aan alle huizen van het dorp of van de gemeente rondgezegd.

Vervolgens ligt het in den aard der zaak, dat zij die met de belangrijke tijding bekend zijn gemaakt, ook hun belangstelling doen blijken door zorgvuldig naar den welstand van „kroamvrouw en kaindje" te vragen. Niet alleen doen dit aankomende of volwassen maagden, maar zelfs schoolkinderen en deze allen zijn zeer op het vragen gesteld. Waarom? Niet zonder eigenbelang. Den laatsten keer toch, dat zij komen vragen, worden zij onthaald, en zij zouden daarom niet gaarne in gebreke blijven haar belangstelling te toonen. Voor iedere belang- of niet belangstellende moet de baker of de meid steeds gereed staan, om op de vragen antwoord te geven, want de steedsche mode van een briefje op de deur te zetten, is in deze streek nog niet doorgedrongen. 't Zou, zoo iemand het deed, voor eene ongehoorde nieuwigheid uitgekreten worden, en daarom houden de meest ontwikkelden zich zelfs aan het oude „lands wijs, lands eer". Maar het is toch ook geen wonder, dat de vraagsters reeds den derden dag worden weggezonden met de boodschap: „Bedank voor het vroage". Maar is er een vraagster gezonden door iemand, van wie de baker een footje hoopt te snappen, dan wordt er bijgevoegd: „En of Mevrouw (of de juffrouw of de vrouw) niet es zel komme kaike?"

Uit dankbaarheid echter voor de betoonde belangstelling worden de vraagsters den derden dag in de keuken of in eene kamer gelaten en daar, alvorens haar afscheid te krijgen, onthaald op een paar beschuiten met muisjes en een glaasje anijs.

Eenige dagen later begeven zich de vriendinnen, die vooraf hieromtrent afspraak met elkaar gemaakt hebben, naar de kraamvrouw tot het afleggen van het kraambezoek. Zij krijgen dan het kindje eens op den schoot, en gebruiken brood en beschuit met muisjes en koffie met suiker en eindelijk een anijsje tot een „afzakkertje".

Bij het heengaan geven ze een footje aan de baker, en — de pret is afgelopen.

Zwart-kanten avondtoilet op zilverkleurige fourreau en lange slippers als mouwen. Metalen gordel van oud-zilver.

Oudhollandsche wijsheid

Altijd voor de doot te beven
Is voorwaer een droevigh leven;
Noyt en heeft hy blijden geest,
Die het graf geduyrigh vreest.

Wie daer heeft een quat gemoet,
Slaept hy, waeckt hy, wat hy doet:
't Quade feit, by hem begaen,
Komt gestadigh voor hem staen.

Gebreide mantel in steenrood, bruin, beige en zwart met bruin bont aan kraag en manchetten afgezet.

Wist U...

dat de Inspecteur voor de Lichamelijke Opvoeding te Amsterdam, de heer H. W. van Leeuwen, in een interview heeft verklaard, dat de sport een zeer gunstigen invloed op het denkvermogen uitoefent?

dat volgens hem vele voetbal- en tennisspelers vlugger hebben leeren reageeren?

dat gedurende het afgelopen jaar in Britsch-Indië 20.000 menschen door vergiftige slangen gedood zijn?

dat in China en Britsch-Indië veel gevallen van blindheid worden veroorzaakt door brandenden zonneschijn, gebrekkige voeding en onwetendheid?

dat de burgemeester van Milaan een uiterst merkwaardig man is, dewijl hij tegelijkertijd de functies bekleedt van: burgemeester, senator van het rijk, rector der universiteit en ... hoogleeraar in de gynaecologie?

dat de voormalige beroemde Nederlandsche geleerde Moleschott eveneens een wetenschappelijke met een politieke functie verenigde, n.l. die van hoogleeraar in de physiologie en die van senator?

Wat zal het nageslacht hiervan zeggen?

Nu de vrouwtjes niet meer gelukkig zijn alvorens zij een jongenshoofd op hunne blanke schouders rondragen, nu komt een Engelsch blad en waarschuwt tegen het succes-bedervende effect van nage-noeg kale hoofden in moderne kleine hoedjes.

Een jongensbol zonder hoed is heel iets anders dan een jongensbol in een snoeperig clochehoedje, merkt het blad zeer terecht op en ... raadt den lezeressen om eenige valsche krullen in het hoedje te spelden aan weerszijden van het gelaat!

Hebben de mannen nu gelijk of niet als zij uitroepen: inconsequentie ... uw naam is Vrouw. (Hetgeen nog volstrekt niet zeggen wil, dat zij onaantastbaar zijn!).

Wie lacht daar?

Grappige Kindermondjes

Liesje was snip verkouden.

„Moesje ruikt die roos lekker?" vroeg zij.

„Heerlijk!" antwoordde moeder, „ruik je dat zelf niet?"

„Nee, mijn neus is doof!" sprak Liesje met overtuiging.

Het was aardrijkskundes.

„Kareltje, vroeg meester, ken je de bevolking van Amsterdam?"

„Niet allemaal meester," klonk het benauwd.

De goochelaar tooverde eieren uit een hoogen hoed.

„Wel, beste jongen — jouw moeder kan zeker geen eieren krijgen zonder kippen hè?" vroeg hij aan een klein jongetje, dat vlak vooraan zat.

„O jawel —" klonk het laconiek.

„Zoo — hoe kan dat dan?" was de verbaasde weder-vraag.

„We hebben eenden," was 't antwoord.

Twee jongens werden door een strenge tante uitgenoodigd om een van beiden een dagje mee uit te gaan.

Zij zouden loten wie er gaan moest.

De oudste ging met een bezwaard hart op weg.

Nadat hij verteld had hoe zij er om geloot hadden, vroeg tante: „Zoo, dus jij bent degen die het gewonnen hebt?"

„Welnee," klonk het, meer oprecht dan beleefd, „ik heb juist verloren."

Gekleede jurk van roomkleurige crepe georgette. Schulpgarneering met valencienne-kant afgezet.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN

EERSTE BOEK — JEUGD

6)

Ze had maar weer een zet gewaagd, doch hij ging er niet op in en antwoordde cynisch: „In dezen tijd van 't jaar is 't verblijf in een rozentuin anders niet idyllisch.”

„Hoe kunt u 't zeggen? De herfst is zoo mooi en dat in uw land. Zelfs, toen ik nog in Parijs woonde, had ik een aanbidding voor de Hollandsche najaarsluchten en -tinten, en bezocht ik, zoo vaak ik kon, de schilderijenverzamelingen uwer schilders. Ruysdael, Gabriël, Mesdag en Maris trokken mij steeds bijzonder aan en als ik er gelegenheid toe had, ging ik steeds naar de *Champs-Élysées* en waar ze te vinden waren.”

„Kent u de musea in Amsterdam en den Haag?” klonk het, plagend nuchter.

Toen beloofde hij haar en 't Rijks Museum, het Museum Suasso en het Mauritshuis te laten zien, maar de Villa, waar zij zoo gaarne zeide te vertoeven, liet hij buiten beschouwing.

Wél hoorde ze, toevallig dienzelfden dag, toen de Barones, in haar bijzijn, over de verhuizing sprak, dat de Villa niet meer verhuurd zou worden, doch dat meneer Bolk die bestemde voor woning van zijn oudsten zoon.

Dit bericht deed haar verwachtingen weer tot het kookpunt rijzen en op de beloofde bedevaarten naar de Hollandsche schilderijen deed ze andermaal haar uiterste best om Arnoud op dezelfde temperatuur te brengen. Hij scheen dit bijzonder op prijs te stellen, was een beminnelijk gastheer, zei vele lieve woorden, maar het ééne woord, waar 't om ging, zei hij niet; hij stelde haar vele vragen omtrent haar bevindingen, maar die ééne vraag, waarvan, naar zij meende, haar wel of wee afhing, stelde hij niet.

En Emilie vertrok uit Holland, zooals ze er gekomen was, als een meisje zonder bruidschat, dus zonder kans op een huwelijk, en gedwongen haar eigen brood te verdienen. Even, vóór haar afreizen, werd haar in Arnhem een betrekking aangeboden, welke zij aannam, bij gebrek aan een betere levensvervulling.

Kort daarna trouwde Arnoud Bolk met een schatrijk meisje uit den Amsterdamschen koopmans-stand, met wie hij de Villa met den rozenhof betrok.

Zijn verhouding tot zijn stiefmoeder bleef uitstekend, daarentegen ontstond er langzamerhand een vervreemding tusschen de beide broeders, waarvan de oorzaak in 't duister bleef.

Arnoud toonde een diepe verachting voor Cornelis, maakte allerlei min of meer even vernederende als duidelijke toespelingen op zijn gedrag buitenshuis.

De tweede Mevrouw Bolk bleef zich gelijk; van het begin af, voelde zij zich aangetrokken tot haar oudsten stiefzoon, terwijl zij 'n onverklaarbaren afkeer had van den jongste.

Zijn affreuse naam: Cor Bolk hinderde haar, zooals sommige menschen een beslist afschuw hebben van verminkten of mismaakten.

Hoewel ze al spoedig merkte, dat haar dochter in hem een trouwen vriend en steun had gevonden, was het haar onmogelijk haar gevoelens voor hem te verzachten of zelfs maar te verbergen.

En Arnoud maakte slechts al te gretig gebruik van deze stemming, welke hij bij intuïtie raadde. Trouwens, veel speurderstalent was daar niet voor nodig.

De zaak was nu maar zijn vader tot dezelfde meening te brengen en er hem, langs allerlei wegen, van te overtuigen, dat Cor een minderwaardig sujet was en dat zijn medezeggenschap in de fabriek enkel tot schade en schande kon leiden.

Dit op een subtile, nauw merkbare wijze te doen, werd het doel, waarop Arnoud al zijn streven richtte, tot het eindelijk een soort van manie bij hem werd. Het feit, dat Cor allerlei oplettendheden voor zijn vrouw had, was genoeg om Arnoud's jaloezie op te wekken, ofschoon hij er volkomen zeker van was er geen aanleiding voor te hebben.

Marianne was een dood-alledaagsche vrouw, plichtsgetrouw, doch eer koel dan teeder. Ze was een fatsoenlijke en trouwe echtgenoot, omdat ze niet de minste neiging of aanvechting tot het tegendeel gevoelde. Daarbij was ze volstrekt niet mooi en heel

prozaïsch en oninteressant, absoluut niet Cor's genre.

Maar 't irriteerde Arnoud, dat zijn vrouw vriendelijk voor zijn broer was en zijn attenties scheen te waardeeren, hetgeen voor haar zoo iets van zelf sprekends was, dat ze er nauwelijks over nadacht.

V. Conflict.

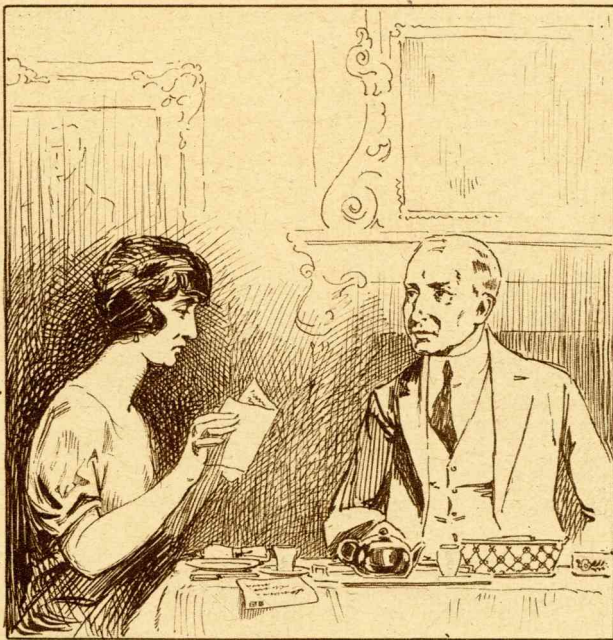
Meneer en Mevrouw Bolk zitten aan 't ontbijt en hebben het over een brief van Magda, zoo even ontvangen en waarvan de *quintessence* was, dat ze zoo heel graag op haar achttienden verjaardag thuis zou komen om niet meer naar school terug te gaan.

„Ik zou het voor haar talen beter vinden, als ze het schooljaar uitbleef,” zegt Mevrouw.

„Lieve kind, het jaar is nauwelijks begonnen. Ik kan mij best begrijpen, dat ze er nu genoeg van heeft, vooral omdat, zooals ze meermalen schreef, haar beste vriendinnen weg zijn en zij met de nieuw-aangekomenen niet zoo goed op kan schieten. Ze zal zich te oud voelen met al dat jonge goed . . .

„Oud . . . op achttien-jarigen leeftijd,” zucht Célestine.

„Van ons standpunt is ze nog een *baby*, maar wij weten, uit onze eigen jeugd, hoe men zich op dien leeftijd ver boven degenen, die enkele jaren jonger

Mijnheer en Mevrouw Bolk zitten aan 't ontbijt en hebben het over een brief van Magda . . .

zijn, verheven acht. Ik, voor mij, kan dat best begrijpen en ik waardeer het ook zeer, dat Magda terug verlangt naar ons eenvoudig tehuis. Wij zullen natuurlijk ons best doen 't haar zoo prettig mogelijk te maken. Laat zien, hoe lang is 't nog? Het is vandaag 4 November en Magda is den 16en jarig, is 't niet?”

„Je weet het uitstekend,” glimlacht zijn vrouw.

„Och! ja, ik heb een goed hoofd voor datums; alles wat cijfers betreft, hoort bij een koopman in orde te zijn, hè? Maar, om nu bij ons onderwerp te blijven. Wij moesten haar voor haar achttienden verjaardag met een heel mooi, heel coquet boudoirtje verrassen. Dat zou nog wel kunnen, denk ik.”

„Vind-je dat noodig? Ik heb nog alles van mijn vroeger salon in de villa en daar is heel veel moois bij. Hier was alles zoo vol, dat ik het maar ingepakt heb gelaten, juist met 't oog op Magda, als ze eens van school kwam of trouwde.”

„Het dunkt mij toch wel aardiger voor zoo'n meisje om alles nieuw te hebben.”

„Zooals je wilt,” antwoordt Mevrouw Bolk, verstrooid. Die hang naar het nieuwe, die verachting voor het oude, dat was nu weer zoo echt burgerlijk, dat kwam natuurlijk, doordat er in families, zooals de Bolks, geen afkomst, geen eerbied voor het verleden, geen traditie was.

Arm Baronesje vergat in haar ergernis, dat, hoewel *self-made*-menschen steeds vooruit en aristocraten enkel achteruit kijken, de eersten toch ook wel een afkomst, een verleden en zelfs een traditie hebben. Ze verrijzen toch maar niet zoo als paddestoelen of komen uit de lucht vallen als meteoren.

Ze doorleefde weer een van die pijnlijke oogenblikken aan een gemengd huwelijk eigen; gelukkig was ze verstandig genoeg het niet te laten blijken.

Juist haar hertrouwen op rijperen leeftijd, toen ze zich ten volle rekenschap gaf van haar daad en gevolgen, maakte dat zij zich beter schikte in wat haar vreemd en onaangenaam voorkwam dan dat zij jonger en dus minder wereldwijs en berustend was geweest.

Och! en voor zichzelf is ze ook tevreden.

Ze heeft een goed stalletje en uitstekend voer!

Niet dat de geboren Barones zich aldus uitte, maar 't kwam er toch op neer. Voor 't eerst in haar leven kon zij koopen en bestellen, zonder zich af te vragen of 't wel kon, zonder in angst te zitten over de rekeningen.

Ze was tē verstandig en, niettegenstaande haar aristocratische begrippen, toch tē burgerlijk-eerlijk om er misbruik van te maken, het denkbeeld alleen vervulde haar reeds met vreugde. En, elken avond opnieuw, was het een heerlijk gevoel om het zorgenvrije hoofd gerust te kunnen neerleggen, al werd haar sponde ook gedeeld door een plebejischen echtgenoot. Voor zichzelf had ze dan ook geen verlangens, maar men leeft niet enkel voor eigen genoegen, en dat als men een volwassen dochter heeft.

Haar grootste zorg was om Magda behoorlijk, volgens haar stand, of juist haar afkomst, uit te huwelijken en dat zou lang niet gemakkelijk zijn.

Door haar huwelijk met Pieter Bolk, had ze zich van haar eigen familie en gezelschapskring vervreemd; dat had ze feitelijk reeds eenigszins gedaan door, op hoogst bescheiden voet, buiten te gaan wonen, maar als weduwe van een Baron had ze meer kans er weer in opgenomen te worden dan als de echtgenoot van een fabrikant.

Waar zou ze, in 's Hemels naam, een geschikten man voor Magda vinden? Natuurlijk was er nog tijd; vóór haar twintigste jaar behoefde ze er niet aan te denken; de quæstie was hoe de haar, als jonkvrouwe nog restende jaren, op de voordeeligste, eigenlijk meest speculatieve, wijze door te brengen.

En daarvoor was de fabrikantswoning met het milieu der Bolks al zeer weinig gunstig.

Arnoud's echtgenoot kwam uit een koopman's familie, ze had nog twee ongetrouwde broers, nette jongelui wel, maar echte beursmannen.

Aan de fabriek waren verschillende ingenieurs verbonden, bestudeerde mannen, waar niets op aan te merken viel, maar een Freule Fontanges de Nérée trouwt toch niet met een ondergeschikten beampte, al heeft hij nog zulke mooie diploma's. Het werd wél gedaan in dezen democratischen, nivelleerenden tijd, waar de schotjes hoe langer hoe meer wegvielen, maar Célestine was een behoudende aristocrate in hart en nieren en zou het als een soort verraad tegenover de wederzijdsche voorvaderen van André en van haar zelf beschouwen, als Magda haar eigen voorbeeld volgen en een burgerlijken, dat is te zeggen, niet-adellijken man zou trouwen.

Daarom was zij ook zoo tegen Cornelis; ze begreep best, dat hij een gevaar zou zijn; van af hun eerste kennismaking toch, was er een groote sympathie tusschen die beiden geweest.

Terwijl ze hierover zit te piekeren en haar man zijn ochtendpost verder doorleest, komt hij juist binnen.

Krachtig en flink met een gezonde kleur, na een paar uur buitenwerk op de fabriek.

Het is zijn gewoonte om vroeg op te staan en laat te ontbijten.

„Nieuws van ochtend?” informeert hij, onverschillig, dan, Magda's groot, Engelsch handschrift herkende: „Schrijft zusje iets bijzonders?”

„Ze wil voor haar verjaardag thuis komen,” antwoordt zijn stiefmoeder, stug.

„Of ze gelijk heeft. Ze zal nu wel genoeg fijne maniertjes hebben geleerd. En, als ze nog boekenkennis nodig heeft, kan ze die even goed, zoo niet beter in Arnhem opdoen dan in Fontainebleau. Wanneer zou ze komen?”

„Nu, zij wil natuurlijk zoo spoedig mogelijk. Nu ze het er eenmaal op gezet heeft om thuis te komen, keurt ze alles en iedereen in *La Ruche* af. Ze biedt zelfs aan de reis alleen te maken, doch daar ben ik sterk tegen. Het beste zou zijn, als wij een der secondantes vroegen haar te brengen, het komt bijna op 't zelfde neer. Als ik haar zou moeten halen, zouden de reiskosten even hoog zijn en een verblijf in Parijs, met de onvermijdelijke inkoop en aan verbonden, is zeker even duur als de overkomst van zoo'n dame.”

„Dat vind ik toch erg onhartelijk om haar met een onderwijzeres te laten komen. Als vader mij verlof geeft, en ik kan nu best eenige dagen gemist worden, wil ik Magda liever afhalen . . .”

„Heel vriendelijk van je,” klinkt 't stroef, „maar dan is het toch maar beter dat ik zelf ga. Dan kan ik tegelijkertijd Magda's toilet wat aanvullen.”

„Dat kan ik ook,” valt Cor gretig in. „Marianne zal mij wel de noodige adressen geven, die is er toch pas geweest . . .”

„Marianne's smaak is nu juist niet de mijne,” zegt de Barones op een minachtenden toon, dien ze zelden hardop gebruikt in het bijzijn van haar echtgenoot.

(Wordt vervolgd).

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

BEZICHTIGT ONZE NIEUWE ENGELSCHER MODELLEN

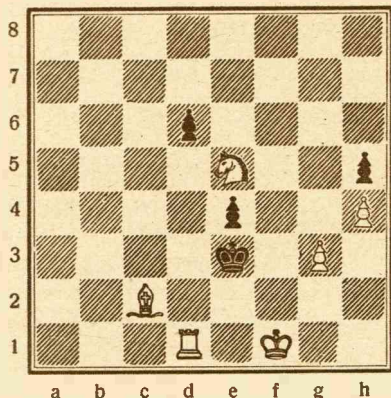
Schaken.

PROBLEEM No. 34 (vierzet).

Auteur: H. v. Gottschall, Leipzig.

Zwart

4 stukken

Wit

6 stukken

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

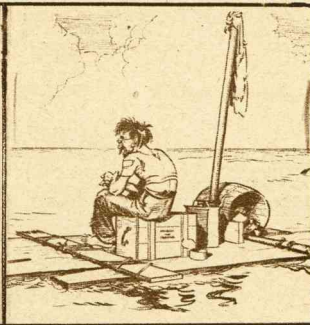

De echtgenoot: „Ja, het is wel vervelend zoo ver van het strand af te wonen; maar het is toch wel de moeite waard om je eigen stoelen mee te nemen, want het bespaart zoo veel.”

Dichter (om inlichtingen gevraagd zijnde): „Ach, ik kan alleen zeggen, dat mijn vorige hospita weende toen ik wegging.”

Kamervernuuster: „Dat kan wel, maar ik zal niet weenen, want ik wil mijn geld vooruit.”

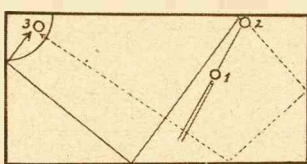

Schipbreukeling, die voor zijn vakantie een zeereis was gaan maken: „En dan te denken, dat ik het grootste gedeelte van mijn vakantie had willen doorbrengen met naar zee te kijken.”

Biljarten. Seriestoeten.

Er komen bij het biljarten dikwijls stooten voor welke den niet al te geroutineerden speler danig in moeilijkheden kunnen brengen, doch die door een theoretischen wenk tot eenvoudige seriestoeten te maken zijn.

In bijgaand diagram vindt men zulk een ballen-positie.

Door het gros der biljarters wordt dit geval gewoonlijk behandeld als „omspiegelstoot”. Bal 2 wordt dun rechts geraakt door den stootbal en deze laatste caramboleert over drie, vier of vijf banden. In het gunstigste geval tenminste. Want meestal

maakt een moeilijk te vermijden klots een ontijdig einde aan alle caramboleerkansen.

Gelukt de stoot echter wel, dan is toch de daarna volgende ballenpositie ongunstig voor het voortzetten der serie omdat bal 2 nooit in de richting der beide anderen gedreven wordt, doch altijd aan den anderen kant van het biljart blijft liggen.

Behandeld men de zaak echter als in het diagram is aangegeven dan is het een uitstekende seriestoot. Met een weinig rechts effect wordt bal 2, tamelijk dik, links getroffen. Over twee lange banden loopt de stootbal naar 3, terwijl 2, volgens de stippellijn, eveneens naar den hoek waarin de beide andere ballen liggen, gedreven wordt.

De afstoot, met horizontaal gehouden queue, moet tamelijk krachtig zijn.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

S. E. v. D. MEER JR., te Arnhem.

No. 58.

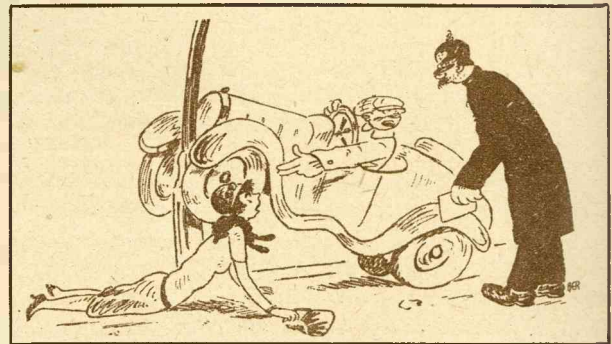
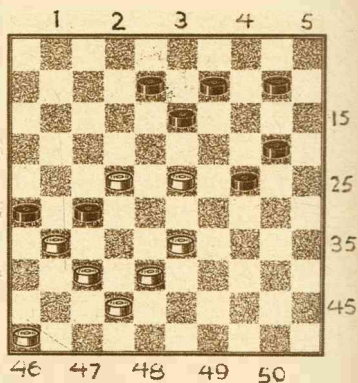
In deze even mooie als eenvoudige stelling, wist onze geniale problemist v. d. Meer een zeer geestige en bekoorlijke ontleding aan te brengen, die wit tot winst voert op 'n waarlijk ongedachte wijze; daarbij tevens zorgende, dat er nog 'n angel onder het gras zit waarop door menig oplosser niet zal zijn gerekend.

Wit speelt 33—29!, zwart nu 27 × 36 (zie verder variant A.); wit 47—41!! zwart 36 × 47, (zie B.); en nu wit 37—32 (hier schuilt de angel, die bij oplossing van het blad zeer gevaarlijk is; wit kan hier n.l. ook 38—32 spelen enz., doch met remise!, daar schijf 24 nu niet afgeruild is), na 37—32, dus 38 × 29 en wit 23 × 5 met gewonnen stand!

A. (zwart 24 × 33), wit 38 × 29, 37—32, 23 × 5!

B. (zwart 24 × 33), wit 38 × 29, 47—41!, 37—32, 23 × 5!

Geo.

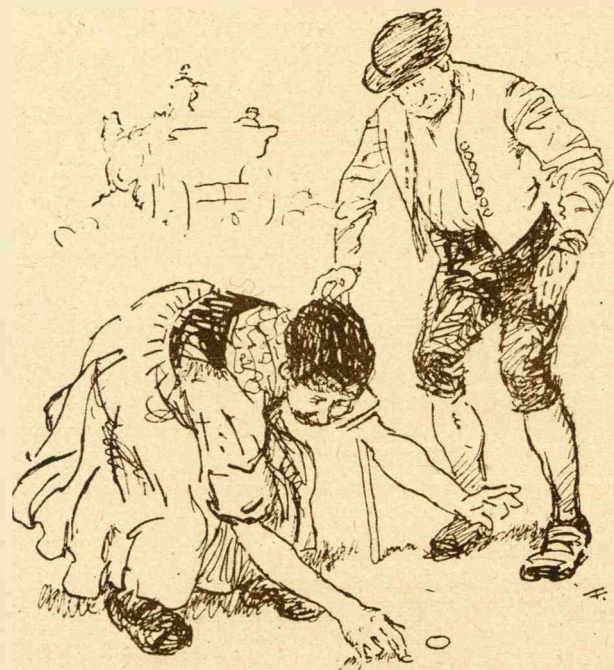

Autrijder: „Het is haar schuld! Ik verwachtte natuurlijk dat zij naar den verkeerden kant zou uitwijken, zooals een normale vrouw zou doen!”

VOOR DE JEUGD

DE DUKAAT.

Er leefden eens een arme boer en zijn vrouw, wien het niet meeliep. De geiten waren weggelopen. De hooischuur was in vlammen opgegaan. De kippen waren door den vos gestolen en de varkens lagen 's morgens dood in den stal. De boerenlieden hadden nu zelfs niets meer om van te leven en kwamen overeen in de stad werk te gaan zoeken

Verschrikt raapte ze het op en liep den wagen achterna.

Zij sloten de deur en legden den sleutel onder den drempel. „Och, beste Jacob,” zeide de vrouw en droogde haar tranen, „wat waren we toch gelukkig in ons klein huisje, dat we nu wel nooit weer zullen terugzien.”

De man troostte haar: „Heb maar geduld tot de volgende nieuwe maan, dan zijn we hier misschien weer terug. In dien tusschentijd kan er veel gebeuren.”

Jacob dacht, dat, wanneer hij nu maar eenmaal de wereld inging, hij wel spoedig een rijk man zou worden.

Toen zij nu den landweg opwandelden, zagen zij den wagen van den landheer van het slot aankomen. Lisa, die steeds gediensig was, haastte zich het tuinhok te openen. De landheer dankte vriendelijk en wierp haar een koperen geldstuk

toe zonder te merken, dat daarbij uit de dikke lederen beurs een goudstuk viel en in het stof van den landweg rolde. Lisa bukte zich om het koperstukje op te rapen en zag nu tegelijkertijd het goudstuk liggen. Verschrikt raapte ze het op en liep den wagen achterna. Maar hoe ze ook riep, noch de landheer noch de koetsier hoorden haar. Ten slotte gaf ze het op en bleef even wachten op Jacob, die langzaam naderbij kwam. Hij nam den dukaat en stak hem in zijn zak. „Ik zal hem bewaren, tot wij terug komen,” zeide hij. Maar Lisa wilde daarvan niets weten. Zij was van oordeel, dat zij dadelijk naar het slot moesten gaan en het goudstuk teruggeven. Doch Jacob wilde zulk een omweg niet maken. Toen hoorden ze beiden een schel lachen en zagen achter een jeneverboschje een afschuwelijk gezicht opdagen, dat tegelijkertijd weer verdween. Lisa greep Jacob verschrikt bij zijn mouw. „Zag je den kobold?”

„Ja, ik zag wel een afschuwelijk gezicht, maar of het een aardmannetje was, weet ik niet,” antwoordde Jacob en ging op de verschijning af. Doch er was geen spoor van te vinden. Het leelijke schepsel was als door de aarde verzwolgen.

Slechts een oude bedelares zat aan den weg. „Zoekt ge den kobold?” vroeg ze. Beiden knikten toestemmend. De vrouw sprak: „Hij rijst uit de aarde op als een visch uit het water en is weer verdwenen voor men hem goed en wel gezien heeft. Onder den grond heeft hij zijn wegen, waarop hij vlugger loopt dan gij op den beganen grond. Ge moogt echter wel blij zijn, als ge hem niet weer tegenkomt, want hij is iemand, die er slechts op uit is, den menschen leed te bezorgen.”

Jacob en Lisa bedankten de oude vrouw voor haar waarschuwing en vervolgden hun reis. Na een poosje ontmoetten ze een marskramer. Hij zat op een steen en had zijn kraam voor zich staan. Toen hij hen zag, nam hij een hoed en een borstdoek en liet ze hun zien.

„Ziet dezen mooien hoed met linten toch eens, die zou den man wel goed passen. En deze borstdoek met rozen zou de jonge vrouw keurig staan.”

Jacob wreef eens langs zijn neus en keek begeerig naar het aangeboden. Hij zou er stellig heel voordeel uit zien met zoo'n mooien hoed en Lisa zou wel een prinses lijken met zulk een mooien doek. Lisa trok hem aan zijn jas. „Je hebt immers geen geld, Jacob,” zeide ze. Jacob haalde den dukaat uit zijn zak. Verschrikt riep Lisa: „Ben je gek geworden, Jacob. Hoe durf je aan het geld van andere menschen komen?” „Ik wil hem immers slechts leenen,” trachtte hij haar te overhalen. „In de stad verdien ik spoedig wel weer een anderen dukaat. En

die is even goed als deze, begrijp je?” — Neen, dat kon Lisa volstrekt niet begrijpen. Ze rukte en trok net zoo lang, tot hij haar wel volgen moest, ofschoon de marskramer hen nog altoos nariet, dat ze de waren heel goedkoop konden bekomen. Eerst een eind verder liet Lisa Jacob's hand los.

„Weet je, Jacob,” zei ze, „het leek mij toe alsof de marskramer er uitzag als de kobold achter in het jeneverboschje, daarom was ik zoo bang.”

Maar Jacob antwoordde geërgerd: „Jij bent dom en ziet spoken op klaarlichten dag.”

Kort daarop ontmoetten ze een man met wit haar, die twee koeien en drie geiten voor zich uitdreef. Het was moeilijk hen bij elkaar te houden en de oude man zag er al zeer vermoeid uit. Hij wendde zich tot Jacob en sprak: „Ik kan wel dra niet meer verder. Den geheelen dag heb ik geloopt en vee gekocht en weer verkocht. Nu ben ik zoo moe, dat ik al deze dieren voor een enkelen dukaat zou willen verkoopen, ofschoon ze het dubbele waard zijn.”

Vlug ging Jacob's hand in zijn zak, maar Lisa stootte hem aan en fluisterde: „Doe het niet, Jacob. Zie je niet, dat hij er ook uitziet als de kobold, ondanks zijn witten baard?”

Jacob maakte zich woedend los, hij wilde van haar domheid niets weten. Maar Lisa hield niet op, ze trok hem met zich mee. En toen hij zich met geweld losrukte, nam ze pijnappels en wierp ze naar de dieren, die verschrikt het woud inrenden, zoodat de oude man hen vliegensvlug achterna moest loopen. (Slot volgt.)

OOM TOM.

Vlug ging Jakob's hand in zijn zak, maar Lisa stootte hem aan.